

Je tu nový rok 2006 a s tím se blíží i pololetní vysvědčení. Vánoce byly příjemné, ale pro většinu z nás utekly rychle, někdo si je užil více, někdo méně. Zase začalo učení a připravování na pololetní prověrky a zkoušení, aby známky vypadaly co nejlépe. Tak všem přeji do nového roku hodně úspěchů, nálady a hlavně prvkům jejich hezké první vysvědčení na střední škole ...

K. Thirová, 1.G

Milí čtenáři, je leden a to svědčí, že jsme se přehoupali do nového roku 2006.

Jak už tomu bývá každý rok, nikomu se nechtělo zpět do školy po vánočních svátcích a Silvestru. Jenže začaly klasické pracovní dny a studenti se vrátili do školních lavic. Někteří z nás si prázdniny prodloužili, jelikož odjeli na lyžařský výcvik. Minulý rok 2005 byl pro mnohé dobrý, pro mnohé také špatný. Ať už byl jakýkoliv, snažme se, abychom ten letošní prožili co nejlépe. Minulost změnit nelze, ale budoucnost lze ovlivnit podle toho, jak chceme žít.

Proto chci všem vzkázat toto: Žijte, jak jen to jde, a nenechte sebou manipulovat. Řešte vše s přehledem a rozumem! Přeji Vám všem studentům, učitelům, mistrům, vychovatelům a zaměstnancům učiliště vše nejlepší do nového roku, hodně osobních i pracovních úspěchů, hodně štěstí, lásky a hlavně zdraví, protože zdraví je to nejdůležitější. Jednoduše řečeno: Vše nej... do nového roku!

Josef Trnka, 2. G

Jakožto maturant přeji všem svým spolužákům do nového roku, aby se jim vyplnil jejich největší sen, kterým je úspěšné složení maturitní zkoušky. Také hodně zdaru studentům v učebních oborech, které tento rok čekají závěrečné zkoušky. Všem studentům, pedagogům a zaměstnancům školy přeji mnoho štěstí, pracovních úspěchů a hlavně hodně zdraví, protože to je na světě to nejdůležitější.

Miroslav Čácha, 2. G

Tak Vás tu, milí čtenáři, vítám po vánočním odpočinku a oslavách příchodu Nového roku.

Así bychom se ve většině shodli v tom, že volno mohlo být delší. Ale podívejte se na to z mého pohledu: už je téměř polovina ledna a to znamená, že za měsíc tu máme další prázdniny, pro změnu jarní, dva měsíce po nich velikonoční... Velikonoce jsou svátky jara, tím pádem bude i více sluníčka a jak jest známo, sluníčko do všech lidí čerpá energii, a proto: těšme se, že už je po Vánocích.

Teď zpět do přítomnosti. První půlrok utekl jako voda a učitelé po nás chtějí více jak obvykle, ale ne z jejich rozmaru, ale protože nás čeká pololetní vysvědčení. Tak se snažte a nemějte jim to za zlé, nevím, jestli bych chtěla opravovat takové množství písemek...

Martina Řízková, 2. G

Ahoj lidičky,

tak jsme se tu zas sešli po vánočních prázdninách a v novém roce. Doufám, že ve zdraví a v plné síle. Do nového roku bych Vám ráda popřála štěstí, zdraví a lásku. Za Vás nové doufám, že se Vám pololetí na nové škole vydařilo. Redakci bych přála, aby byl tento rok pro ni stejně tak úspěšný jako ten minulý.

Jana Smutná, 2. G

Rok se s rokem sešel a zase nastal čas nových plánů a hlavně osobních předsevzetí. Většina z nich se však stejně nedožila ani Tři králů. Jenže to nevádí. Něco nového vzniká, jiné zaniká. Tímto bych Vám chtěl popřát hodně štěstí v novém roce, ale štěstí doma nehledejte! Dokládá to i staré rčení: „Všude dobře, tak co doma!“ Proto bychom měli cestovat, poznávat

nové věci a získávat nové zkušenosti. Dokud k tomu máme sponzory, je škoda toho nevyužít. Mám na mysli naše rodiče, vím ale, že nám nebudou přispívat stále. A tak Vám na té cestě s názvem 2006 přeji hodně šťastných a rychle zdolávaných kilometrů, vždy plnou nádrž a peněženku, levné pohonné hmoty, dobré složení palivové směsi, dobrý tlak v turbecích a hlavně málo pomačkaných plechů. Stopařům bych popřál hezké počasí a ochotné řidiče. Všem ostatním přeji mnoho osobních úspěchů a parádní rok 2006!

Robin Pietschmann, 2. G

Rok se opět přehoupal a my jsme vkročili do dalšího, doufáme vydařeného roku.

Hned zpočátku se učitelé opět rozjedou, neboť si uvědomí, že mají pouhý měsíc do konce pololetí. A proto si musíme přivolat štěstí na pomoc a zaobalit si nervy proti nátlaku. Vždyť nervy máme jen jedny a písemek bude mnoho...

Prváci, nenechte se zaskočit příchodem na střední školu, zabalte štěstí a rozum do ranečku a jděte se zeptat, na koho a na co si tu dát pozor. Šťastný nový rok!

Jan Meduna, 2. G

Tak jsme se tu opět sešli v novém roce. Jen doufám, že bez újmy na zdraví v podobě přejídání nebo novoročního popálení petardami. Někteří dobrodruzi z Vás si jistě dali nějaké novoroční předsevzetí, tak Vám jen přeji pevnou vůli a silné nervy - já už to raději nedělám. Jinak bych chtěla popřát i všem ostatním vše nej, nej, nej... Pozor! Blíží se pololetní vysvědčení, takže: ŠTĚSTNÉ VYKROČENÍ DO NOVÉHO ROKU!

Martina Šteklová, 2. G

Tak tady zase máme nový rok. Rok 2006. Jako roky předcházející, bude i tento pro některé obyčejný a pro jiné významný. Někoho čeká „jen“ vysvědčení, někteří se už teď připravují na závěrečné zkoušky, nebo maturitu. Studentům přeji vždy přátelsky naladěné učitele, učitelům pozorné studenty, všem hodně zdraví, štěstí a pevné nervy. Novinám BEZEVŠEHO přeji spokojené čtenáře a mnoho úspěšných příspěvatelů.

Petra Zelená, 2. G

Máme tu nový rok 2006 a s ním nové starosti. Proto přeji maturantům mnoho sil, aby se jim vyplnil jejich nejtajnější sen, kterým je maturita. I tento rok není důležitý jen pro maturanty, ale i pro ty, kteří dělají závěrečné zkoušky. Přeji všem studentům a zaměstnancům této školy mnoho štěstí, lásky a hlavně zdraví, protože máme jenom jedno a to je nejdůležitější.

Martin Straceny, 2. G

Takovou kravatu ve žluté barvě nosí letošní maturanti.

Více se dočete na straně 6.

BEZEVŠEHO

DEJTE ŠANCI DĚTEM ULICE

Pomalu, ale jistě se stává tradicí, že se studenti naší školy zapojují do sbírek napomáhajícím nejrůzněji handicapovaným lidem. Jsou to sbírky "Červená stužka" (celosvětová sbírka zaměřená na prevence a boj proti AIDS), "Pozvedněte slabé" (sbírka v rámci EUROREGIONU NISA, finance z ní získané jsou pro konkrétní organizace ve městě, v níž se sbírka koná a jsou určeny týraným, zanedbávaným dětem, tělesně a mentálně postiženým lidem, lidem starým, nemocným, opuštěným...) a nejnovější sbírka "Dejte šanci dětem ulice" (celorepubliková sbírka, z jejíž výtěžku se buduje Dům Šance - alternativně vzdělávací zázemí pro mladé lidi, kteří žijí bez rodiny, na ulici).

Posledně jmenovaná sbírka se konala 3. prosince 2005 a našim žákům se v ní podařilo získat 10 989 Kč. V rámci celé

republiky se tento den podařilo studentům vybrat 530 108 Kč.

Sbírky se zúčastnilo celkem 7 studentských dvojic a zde jsou částky, které se jim podařilo získat:

M. Kašparová, M. Odehnalová - 2 512 Kč (nejúspěšnější dvojice)

A. Uhrová, M. Chlubnová - 1 883 Kč

P. Culek, J. Novák - 1 631 Kč

K. Thirová, J. Kokešová - 1 510 Kč

H. Babjarčíková, V. Němeček - 1 455 Kč

P. Štětková, T. Slavíková - 773 Kč

Všem jmenovaným ještě jednou moc děkuji a kromě poděkování získali od pořádající organizace i malý motivační dárek..

Samozřejmě také velmi děkuji Vám, kdo jste nezůstali lhostejní a do sbírky přispěli.

Bc. L. Obergruberová, školní metodik prevence

kresba -Rimmer-

Podzimní dny na DM I

Září přineslo začátek školního roku, ale také konec letních dnů a DM I začal žít svým „podzimním“ životem.

V posledních teplých říjnových dnech se ještě hrál volejbal, nikomu se nechtělo se s ním rozloučit, ale když začaly hráče zábat prsty, bylo nutno se přesunout do tepla a na domově mládeže se začalo se cvičením kalanetiky. Vytvořila se zde nadšená skupinka dívek a pustila se s velkým elánem do tohoto namáhavého a intenzivního cvičení. Další milovnice pohybu začaly cvičit aerobik pod vedením studentky Lucky Staré, která aerobik ovládá na vysoké úrovni. Bohužel později zvítězila lenost či pohodlnost a Lucka nakonec nemá s kým cvičit, což je velká škoda, protože aerobik je krásný koníček a díky Lucce se mu bylo možno věnovat přímo na DM a zdarma. Třetím oblíbeným sportem dívek ubytovaných na DM se stal spinning, na který se přišly podívat poprvé do nově otevřeného spinningového centra v Rumburku a potom na něj začaly chodit pravidelně díky iniciativě pana učitele R. Sýkory, který je v centru lektorem. Občas se podaří také zrealizovat rehabilitační cvičení vedené paní vychovatelkou Janou Trejtnarovou. Škoda je pouze to, že naši ubytovaní více nevyužívají možností sportu, jež nabízí město - plavání v bazénu, bruslení na zimním stadionu, posilování v posilovněch.

Pro dívky ze skupiny vychovatelky Bc. Lenky Obergruberové se uskutečnila nejrůznější tematická setkání: „Jak se učit“, „Něco o lásce“, „Partnerský sexuální život“, „Režim dne, únava, spánek, biorytmy...“ Všem ubytovaným žákům byly určeny aktivity: „Relaxační večer“, „Šílené hrátky“ a „Masky aneb pohled do očí předků“. O poslední z jmenovaných aktivit byl velký zájem, protože je velmi netradiční - spojuje v sobě duševní prožitky a prožitky výtvarné i dramatické. Probíhala ve dvou skupinkách po tři večery.

Prosinec znamenal blížící se Vánoce a celý DM I jimi začal žít. Začala soutěž „O nejlépe vánočně vyzdobený pokoj“, kdo rád maluje, pomáhal s výrobou přáníček pro zaměstnance naší školy, jednotlivé vychovatelky organizovaly pro své skupinky vánoční posezení.

Nabídka volnočasových aktivit na našem malém DM I je omezená finančními i prostorovými možnostmi, ale z toho minima, co máme k dispozici, se našim „intráckým lidičkám“ snažíme nabídnout maximum.

Bc. Lenka Obergruberová, DM I

INFO ŠKOLNÍHO METODIKA PREVENCE

V minulém čísle Bezevšeho jsem vás informovala o preventivních aktivitách, které proběhly v prvním ročníku (třídy 1.A a 1.S). Prevence sociálně negativních jevů pokračovala v říjnu a v listopadu ve třídách vyšších ročníků:

Ve 2.A a 2.S se hodina prevence jmenovala „Cesta k závislosti“ a mapovala krůčky v životě člověka, kterými se od dětství stále více a více přibližuje k droze a k možné závislosti na ní.

Ve třídách třetího ročníku - 3.A, 3.B a 3.S - byla tématem drogová závislost samotná. Studenti měli za úkol namalovat svou abstraktní představu „drogy“ a na základě těchto namalovaných představ jsme hledali ty okamžiky, kdy člověk ještě s drogou pouze experimentuje, kdy prožívá největší vrchol, kdy končí bezproblémově braní, kdy se dostává pomalu do závislosti, kdy začíná mít z drogy strach, kdy by chtěl už přestat, ale nemůže apod., a hledali odpovědi na otázky s tím související.

Kromě těchto preventivních aktivit proběhly ještě ve třídách 1.A a 1.S besedy se slečnou M. Martínkovou - pracovnicí rumburského KC.

Jejich hlavním cílem bylo seznámit studenty s existencí K- centra a s náplní jeho práce. Na druhé pololetí letošního školního roku jsou připraveny další preventivní aktivity - dvě hodiny v obou třídách prvního ročníku a po jedné hodině ve třídách druhého a třetího ročníku, navíc pak besedy organizované šluknovskou organizací Teen Challenge.

Bc. Lenka Obergruberová, školní metodik prevence

V pátek 9. prosince 2005 se uskutečnil Den otevřených dveří.

Přišlo se podívat spolu s rodiči téměř padesát zájemců o studium na naší škole.

Rozhovor s Mgr., Bc. Jiřím Uhrem, zástupcem ředitele pro TV

1. Učíte výtvarnou kulturu. Berete to jako práci nebo spíše jako koníčka?

Odmalička mám zájem o historii, takže bylo logické, že jsem ji i studoval. Když jsem přišel do učiliště, automaticky jsem dostal i výuku výtvarné kultury, protože zde nebyl odborný učitel, který by byl specialistou na výtvarné umění, a zdálo se, že dějepis je nejbližší. Nyní sice máme odborníka na výtvarné umění (dr. Horskáka), ale jeho vytížení je velké, takže kultura „zůstala“ opět mně. Ale zpět k otázce. Koníčkem je pro mě část výtvarného umění. Zajímají mě panská sídla, neboli hrady, tvrze a zámky v České republice. Svůj zájem propojuji s dalším koníčkem, kterým je sbírání pohlednic s touto tematikou.

2. Co Vám dává práce se studenty?

Je to jednoznačně obohacení. Žádná hodina není stejná, práce není jednotvárná a studenti mě často překvapují, zejména mají-li chuť dělit se o své názory. Někde jsem v nedávné době četl, že většina studentů SOU nemá patřičnou úroveň. Já si myslím, že většina našich studentů úroveň má. I když jsou mezi vámi jedinci, kteří mě dokážou spolehlivě "nadzdvihnout", když se chovají jako hulváti nebo ničí pracně vytvářené prostředí naší školy. Taková individua u nás nemají co dělat.

3. Jste zástupce ředitele. Jak jste se k této funkci dostal?

V roce 1990 probíhaly všude konkurzy na ředitele a zástupce ředitelů škol. Přihlásil jsem se po dohodě s tehdejšími (a vlastně většinou i dnešními) kolegy učiteli do konkurzu. A protože jsem byl jediný uchazeč, bylo to snadné.

4. Když už jsou ty Vánoce, jsou nějaké tradice, které dodržujete?

Ve vánočních tradicích jsme na tom podobně jako mnoho rodin, to znamená stromeček, koledy, bramborový salát, ..., tedy nic zvláštního. Přestože nejsme věřící, klademe důraz hlavně na niterní věci, jako jsou klid, mír, rodinná pohoda a pocit sounáležitosti, které tyto svátky symbolizují.

5. A co byste popřál žákům do nového roku?

Protože jsem učitel, tak hodně studijních úspěchů, zejména pak maturantům a těm, kteří mají před sebou závěrečné zkoušky. Všem jistě také zdraví, bez něhož to nejde. Rovněž klid a pohodu v osobním životě. Také vám přeji, abyste v životě potkávali jen dobré lidi a aby slušnost mezi lidmi konečně začala vítězit. Aby pohled na společnost, který nám poskytují média, nebyl tak tristní a ukazoval nám konečně skutečné úspěchy kvalitních, čestných a schopných lidí, kterým jde o blaho všech a ne jen o vlastní prospěch, jak tomu bohužel dosud je. Aby stát ochraňoval slušné občany před gaunery a ne naopak. Aby se vyplácelo nepodvádět a ne krást ve velkém. Aby nás obklopovala kultura a národ Čapka, Hrabala, Wericha, Smetany, Dvořáka a jiných velikánů nebyl vychováván médii záplavou primitivních seriálů a show rádo by ze života.

Pěkný rok 2006!

-Terrka- děkuje za rozhovor

Kresba: -Den-

Rozhovor s p. Kozákem, vychovatelem na DM II

1. Jak jste reagoval na článek, který byl uveřejněn v minulém čísle Bezevšeho?

Abych řekl pravdu, nejdříve jsem se strašně naštvál. Po vychladnutí jsem se rozhodl, že budu usilovat o pohled také z druhé strany.

Rozhodl jsem se, že chci také mluvit s „novináři“ a ukázat jim fungování a problémy DM 2.

2. Myslíte si, že se za tu dobu, kdy se daly věci do pochodu, něco změnilo?

Určitě došlo k velkým změnám. Myslím si, že nejlépe je to vidět na dřívě častém nepopulárním krácení osobního volna. Došlo i ke změnám v Řádu domova mládeže a myslím si i v přístupu k žákům.

3. Dokázal byste srovnat letošní prváky s loňskými? Je to veliký rozdíl?

Letošní prváci, které znám, mi připadají méně přizpůsobiví. Je na nich vidět, že patrně doma neměli příliš povinností a dá

jim velkou práci splnit požadavky na ubytovně. Ať jde o základní návyky chování ve společnosti (úcta k druhým, nejen ke starším, udržení pořádku, ochota...) nebo o odpovědnost za své činy.

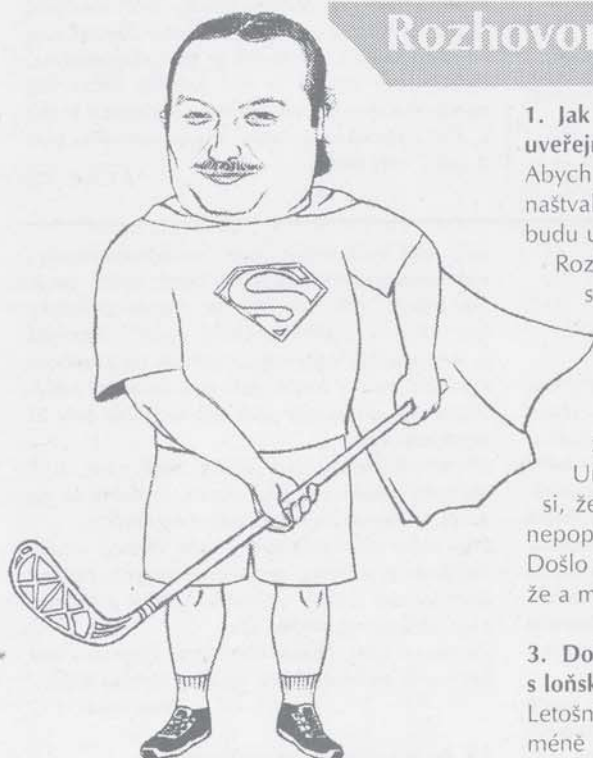
4. Těšíte se na Vánoce nebo je prostě neřešíte?

Na Vánoce se těším každý rok. V naší rodině jsme svátky vánoční brali jako největší událost v roce. Nešlo ani tak o dárky, i když potěšily, ale o sváteční náladu a sváteční chování jednoho k druhému, což se snažím přenést i na své děti.

5. Vzkázal byste něco klukům?

Každý náctiletý se cítí velmi dospělý, zvláště když opustí domov a vrhne se do víru střední školy. Byl bych rád, kdyby přesvědčili svým chováním a činy, že si zaslouží být považováni za dospělé.

-DALin- děkuje za rozhovor

Kresba: -Den-

VÁLKA MOCNÝCH - POSLEDNÍ BOJ

Úvod

Tento příběh se stal již dávno. Mnozí si jej pamatují, jiní slyšávají z vyprávění, a někteří, ho dokonce prožili. Jeho kořeny sahají do velmi vzdálené minulosti, do dob, jež jsou nazývány Dávnými Věky. Vypráví o dvou pradávných silách, které se po několika tisíciletích opět probudily k životu, aby jednou provždy ukončily svůj nekonečný boj o věčnou vládu nad Velkým Světem.

Jeho děj začíná ve chvíli, kdy na svět přicházejí dva zástupci nejtajemnějších ras Askanataru, aby se zhostili velikého poselství, které jim bylo předurčeno osudem a jedním pradávným proroctvím. Jedná se o rasu záhadných pelverinů, ukrývajících se před světem v údolí Mirigord, a sličných víl, obývajících Ibareldas neboli Duho-vé město.

A právě zde, na těchto dvou místech, to mělo vše započnout. Právě zde se měly znovu probudit ony pradávné síly, jež měly později rozhodnout o osudu celého Velkého Světa...

Ten den byl jako každý jiný, ale přeci něčím naprosto výjimečný. Byla chladná jarní noc, 21. března, den uběhl dávno jako voda a přímo milovými kroky se přiblížila pravá půlnoc. Za okny skalního paláce dul silný, nepříjemně mrazivý vítr. Kulatý stříbrný měsíc stál vysoko nad údolím a vpuštěl do komnaty své zářivé paprsky, které jakoby poprvé vítaly právě narozeného prince.

Na velké posteli se sametovými nebesy ležela unavená, ale přeci šťastná žena. Dlouhé sněhové bílé vlasy jí padaly do obličejce a odrážely měsíční světlo, které na ně dopadalo. Byla to Galticea, vládkyně pelverinů, která před malou chvílí přivedla na svět svého prvorozeného syna.

Láskyplně svírala v náručí malého chlapečka, který byl pečlivě zavinut do vrstvy vlněných příkrývek, a broukala mu starou známou ukolébavku. Bylo to krásné dítě, na první pohled plně elánu a životní síly. A samozřejmě, stejně jako všichni zástupci této odedávna tajemstvím opředené rasy, se i on pyšnil pro pelveriny tolik typickými znaky.

V bleďé tvářičce mu zářily jako dva ledové drahokamy mrazivě modré oči a od spánku až po lícní kost se táhlo pásmo nepravidelně rozmístěných, drobných zrohovatělých šupin. Ty však prozatím byly ještě měkké a nepřilíš pevné.

Malé uši, které byly zakončeny protáhlou černou špičkou a jejichž spodní okraj byl vykrojen do dvou mírných oblouků, mu poněkud legračně odstávaly od hlavy.

Pro Galticeu to bylo to nejkrásnější dítě mezi všemi pelveriny a byla na něj také právoplatně hrdá. Škoda jen, že jej neviděl jeho otec, král Orfadin, který před nedávnem beze stopy zmizel na jedné ze svých průzkumných výprav a dosud o něm nebyly podány žádné nové zprávy. Když si na něj Galticea vzpomněla, pocítila smutek, a úzkost jí sevřela v prsou. Ta bolest byla ještě příliš čerstvá. Od chmurných myšlenek ji ale opět odvedl pohled na malého synka, pro nějž však dosud neměla žádné jméno, hodné takového prince...

Dobrá, tedy ještě zbývá jméno. Avšak nesmí to být jen tak ledajaké, umínila si. Musí to být takové, aby z něj hned na první poslech každý vycítil tu ohromnou sílu a energii, která se v něm skrývá. Pohroužila se tedy do hlubin své mysli a nechala se unášet proudem zvůčných i uslechtilých jmen velikého významu. Napadala ji různá, ale žádné z nich nebylo to pravé, které hledala.

Plynulý tok jejího zdouhavého, avšak přepečlivého bádání, cosi náhle přerušilo a samotnou Galticeu až téměř vyděsilo k smrti. Vytrhla se ze svého přemítání a divoce sebou trhla tak, až se malý princ rozplakal.

Klidnou a ospalou atmosféru komnaty totiž prořízl rotující sloupec oslňujícího světla, který se snesl přímo k nohám královniny postele. Za krátký okamžik světlo zmizelo a před ní stanula vysoká postava v bělozlatém rouchu. Nebylo jí ale vidět do tváře, protože měla přes hlavu přetaženou hlubokou kápi. Galticea měla v tu chvíli co dělat, aby se ubránila vyděšenému výkřiku. Chtěla volat strážce, ale strach ji doslova zparalyzoval, takže nebyla s to se zmocnit být na pouhou hlásku. Jediná věc, na kterou se instinktivně zmožila, bylo, že si syna přitiskla těsněji k sobě.

„Kdo... kdo jsi a co ode mě chceš?“ vykoktala ze sebe opatrně.

„Jsem jeden z nazghareath a přináším tvému synovi veliké poselství,“ odpověděla mohutným barytonem postava v bělozlatém rouchu.

Pokračování příště

-Rimmer-

„Counter“ je oficiální modifikace hry Half-Life 2, jedná se o akční hru pro více hráčů, kteří se rozdělí do dvou týmů, policie a teroristé.

COUNTER STRIKE SOURCE

Hra se pokouší přiblížit se realitě a to po všech stránkách, přeci však zůstává v koleji akční „kosičky“, při které se opravdu zapotíte. Oproti ostatním hrám, např. Operace flashpoint, je ve hře pořad rychlejší engine, rychlé přepínání zbraní, nabíjení atd. Zkrátka jde o závodní hru. Nabízí se několik desítek map s různými scénáři, jak už jsem se zmínil, figurují zde dva týmy, teroristé a policisté. Teroristé zde samozřejmě mají roli špatnou, pokládají bomby nebo hlídají rukojmí. Zato policisté se jim to snaží překazit, ať už tím, že je zneškodní dřív, než bombu položí, nebo ji odjistí, pokud zrovna nejdou pro rukojmí. Jedny z posledních módů neboli scénářů jsou bránění a doprovod osoby VIP na určité místo, nebo klasický deathmatch.

Ať už začínáte za teroristy nebo za policajty, máte u sebe pouze pistoli s několika zásobníky, nuž a 800 dolarů (pokud není změna). Za zabití nepřítele, zneškodnění bomby či zachránění rukojmího nebo obráceně, jste samozřejmě dobře odměněni, samozřejmě že nejvíce dostanete za výhru kola vašeho týmu, proto je důležitá perfektní koordinace týmu. Pokud se vám povede prohrát několik prvních zápasů a nejste profík, který „sejme“ dva bengáče s M14 se svým Glockem na 3 rány, tak máte smůlu. V takzvaném nákupním košíku je velký výběr zbraní, prakticky se arzenál policistů a teroristů nemění, ale jsou zde patřičné výjimky. Určitě byste nenašli u policistů AK-47 a naopak u teroristů M14. Osobně hraji okolo pěti let a mým snem je hrát hru závodně na profesionální úrovni, pokud jste neslyšeli např. o České AMD Lize, kde se hraje o statisícové částky. Turnajů se zúčastňují týmy (klany), které jsou dobře sehrané a tvoří speciální složku, většinou se každý z týmu specializuje na něco jiného, ale to už je moc dopodrobna. Doporučuji, abyste si hru zahráli, třeba vás nadchne a skončíte jako jeden z nejlepších klanů v ČR (Necrorises), kteří mají normální plat a „paří“ celý den.

J. Císař, 3.S

Kdykoli je mi jako tzv. „domácí“ úkol zadáno vypracování slohové práce, řeším dva základní problémy.

Zprv, vzhledem k tomu, že se řídím starou českou moudrostí, která praví, že co můžeš udělat až zítra, odlož na zítek, je nutné si nejdříve stanovit vhodný termín. Je velice riskantní vypracovat jakýkoli úkol s větším předstihem, než jednu hodinu před odevzdáním. Je to logické - pokud napíšeš domácí práci například s týdenním předstihem, je mnohem pravděpodobnější, že ve zbývajícím čase například vypukne epidemie chřipky a budou vyhlášeny mimořádné prázdniny, či shoří budova školy, případně zemře učitelka. Za těchto okolností bych pak domácí práci psal zcela zbytečně. Pišu-li tuto práci maximálně hodinu před odevzdáním, výše uvedená rizika se tím minimalizují.

Druhým základním problémem, který je třeba v případě slohové práce vyřešit, je volba vhodného tématu. Pozorný čtenář si již možná všiml,

Fejeton

že jsem v tomto případě použil moji oblíbenou, tzv. samospasitelnou metodu. Slohová práce se zde stává sama sobě důvodem k vzniku a obsahově pojednává o svém obsahu. Tato paradoxní situace sice způsobuje, že slohová práce postrádá jakýkoliv smysl a za normálních okolností by nikdy nevznikla, ale je-li šikovně napsaná a především náležitě okouřena a prodloužena velkým množstvím nejrůznějších působivých, květnatých, roztodivných i když z obsahového hlediska naprosto zbytečných a bezvýznamných přívlastků, učitelka s ní může být spokojena.

Pokud se vám ale stále zdá vaše slohová práce příliš krátká, existuje ještě jeden způsob, jak ji prodloužit. Zajímá vás jaký? Zajímá vás, jakým způsobem je možné ještě více „natáhnout“

text, aniž bychom se museli unavovat vymyšlením smysluplného obsahu? Chcete vědět, co je tím trikem, díky kterému je možné prakticky bez námahy zaplnit prázdný papír? Odpověď je jednoduchá: Stačí napsat několik vět za sebou, které za použití rozdílných slov vyjadřují totéž. Názorným příkladem užití této techniky byly tři předchozí věty.

Chceme-li délku textu zvýšit ještě více, aniž bychom museli vymyslet obsah, je dobré se na závěr se čtenáři například uctivě rozloučit.

Přeji proto všem čtenářům krásné Vánoce, veselé Velikonoce, smutnou památku zesnulých, vítězný únor, zelený čtvrtek, pohodlný spánek a dobrou chuť. Děkujeme, přijďte zas.

Zachovej nám, Hospodine, tento fejeton, chtěl bych si to archivovat, ale nemám žádnou kopii...

Pavel Hons, 1.G

P.S. Bude zachován, pravil Hospodin

Jak jsem si zahrál fotbal

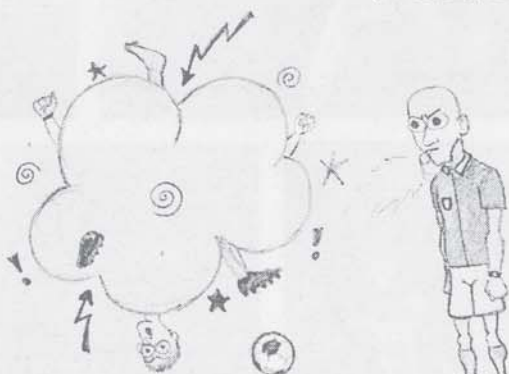
Michal a suprovou šupou do čelisti protivníka skolil. To psychicky nezvládl prohrávající celek a pustili se do bitky. Bylo slyšet jen zoufalý nářek slabších jedinců, kteří dostávali i za jejich

Dříve jsme chodili s klukama každou středu a sobotu hrát fotbal k nám na starý stadion. Cvičili jsme se většinou ve střelbě a chytání. Občas jsme si také koplí přes celé hřiště, většinou v počtu čtyři na čtyři, nebo pět na pět. Nejlepším střelcem byl Jakub, protože dával tak parádní šupy, že dvakrát bouchl míč při nárazu do tyče. Já jsem míval druhou nejsilnější střelu ze všech, ale zase jsem neuměl až tak dobře mířit. Nyní už chodíme většinou spíš na pivo než na stadion, a taky nás to baví. Jednou příběhl kamarád zhruba o půlnoci do hospody, kde jsme právě konzumovali. Přišel k našemu stolu a ihned se jal iniciativy rozhovorů. Bohužel nás přesvědčil, ať si jdeme druhý den odpoledne zahrát za jejich vesnici. Už jsme byli trochu zkopaní, tak jsme dali příslib. I s námi třemi nás bylo v týmu dvanáct.

Tři hospodští (ještě nevystřízlivěli) hráči, spojka mezi námi a týmem a dalších devět lidí (údajně sportovců). Kamarád, který nás ukecal, abychom šli hrát, byl druhý brankář, takže jediný hráč na střídačce. Do hry jsme se tedy dostali já, Michal a Petr. To možná nebylo to pravé řešení, jak řešit situaci. Pro tým Bradochovic to byl zápas, který je mohl udržet v jejich fotbalové skupině, stačilo remizovat a sestoupili by. Soutěž nebyl nijak dobrý, hodně jsme je přehrávali. Gól však stále nechtěl padnout. Až u konce prvního poločasu jsem dal Michalovi skvělý centr a ten ho proměnil v gól. Trenér našeho celku byl rád, jaké hvězdy mu do týmu náhradní brankář přivedl. Leč říká se „nechval dne před večerem“. Byl to ještě druhý poločas. Při první šanci, kterou si protivníci vytvořili již v šedesáté minutě, se stala velmi závažná věc. Útočník hostů nám nechtěně vrazil do brankáře. Petr, vycvičený hokejem, ihned příběhl a parádně jim hráče odstrčil. Ten se nasupeně zdvihl a Petrovi gesto vrátil. Někdo z jejich hráčů ještě postrčil gólmana a ten nešikovně spadl hlavou na tyč. Tuto situaci vyřešil až rozhodčí. Petr s jejich hráčem dostal žlutou kartu a pro druhého útočníka zápas skončil. I pro naši jedničku, která jela s hlavou na šití, takže jsme neměli nikoho na střídačce, ale na druhou stranu jsme se všichni čtyři sešli v poli. Atmosféra byla skvělá, diváci fandili a Petr se okopával navzájem s nesympatickým soupeřem. Musím tedy ještě trochu popsat atmosféru. Všechny pět nám drželo palce a povzbuzovali. Chvilí u povzbuzování i otevřeli ústa a vymáčkli nějakou hlášku. Někdy až tak hlasitě, že přervali hašteřící se vrabce. Nutno podotknout, že bylo strašně horko, takže jsme byli strašně zpočení. Slunce, které nám svítilo na hlavy, také dělalo svoje. Opravdu jsme ještě nevystřízlivěli a začínalo to být silně znát. Pauzička přišla až v sedmdesáté minutě po faulu na Petra. Host ho ještě nazval simulantem a bylo zle. Příběhl

drzé kamarády. Svítoření malých ptáčků už nebylo slyšet, snad je odehнала píšťalka rozhodčího, který evidentně nezvládl svoji situaci. Pobihal dokolečka kolem rozvášněných fotbalistů a stále bezradně pískal. Pod hlasem píšťaly se ozývalo hlasité skandování, možná největší, jaké kdy vůbec na tomto stadioně bylo, i lidí fotbalu neznalých, kteří chodili kolem stadionu a podporovali nás, domácí borce. Nejveselejší výkřiky fanoušků, které jsem v tom varu zaslechl, byly zhruba tyto: „Když už nevyhraje skupinu, tak vyhraje aspoň pěstní souboj!“ nebo také se mi líbilo: „Takhle se pere chlap? Pořádně mu ji natáhni!“ Byla to prostě suprová šou. Takovýto zápas se jen tak nevidí, a když uvážím, že vstupné bylo pro fanoušky zdarma a naskytla se jim taková podívaná, myslím, že si příští zápasy nenechají ujít. Bitka již pomalu končila, protože větší na pomlácených hráčů se plazila z mlátícího se hloučku. Když nás v tom peklu zůstalo jen šest na šest, tak už rozhodčímu docházel dech. Sice stále zmateně pobihal, nyní už ale ne tak rychle, a chvíli i zapomínal pískat. Zato fanoušci na tom byli čím dál lépe. Na stadionu už přihlížela snad celá vesnice. Všichni tleskali, fandili, pořvávali, pískali, chválili přesnost ran a povzbuzovali, aby hráč neopadl. Byl to prostě stav, jaký si každý fotbalista přeje. Nás tak hrálo u srdce, když jsme se doprali, vyhráli a celý stadion tleskal a někteří vyřvali i naše jména. Připadal jsem si jak v reprezentaci po vítězném tažení, byl jsem hrdý, že můžu nosit dres právě tohoto týmu, který má tak suprové zázemí a jeho fanoušci jsou jedni z nejlepších. Kdyby tam ještě někdo pustil naši hymnu, asi bych se dojetím rozběhl. Na druhou stranu však nevím, jak zápas vůbec skončil. Vedli jsme 0:1, ale rozhodčí, který byl asi blázen, ihned po výměně názoru mezi hráči obou týmu vyloučil všechny hráče obou stran. Ani podávání rukou na konci zápasu (po vyloučení všech) se z nezjištěných důvodů nekonalo. Trenér nám oznámil, že už naši povedenou trojici nechce do konce života vidět. Pravým opakem byli fanoušci, kteří vždy, když nás vidí, se usmějí a pozdraví. Jsou to skvělí lidé, kteří nás berou jako jedny z nich, Bradochovčáků.

J. Meduna, 2. G

kresba: Jan Oliva, 3.B

Příběh začíná jednu krásnou neděli, kdy jsem odjížděl do školy. Zima byla v plném proudu. Sněžilo snad celý den, silničáři opět nestíhali, jak je jejich dobrým zvykem. Mohlo napaďnout kolem půl metru sněhu. V těchto podmínkách jsem odjížděl na nádraží a později na intr.

CESTOVÁNÍ

Přijedu o dvacet minut dřív, než vlak odjíždí, stále sněží, viditelnost nulová. Aspoň, že v tom nejsem sám, oddechnu si. Ve vlaku je spousta kamarádů. Mezitím, jak si povídáme o tom, že dnes nemůžeme dorazit v pořádku, objeví se na odjezdové tabuli hodina a půl zpoždění. Všichni byli radostí bez sebe. Když už zbývala jenom chvilka do odjezdu, začal jsem vtipkovat, že stejně daleko nedojedeme, že to v první zatačce vyklopíme a Ondra Škola, který seděl naproti mě, prosil: „Až to vyklopíme, tak mě vzbudte!“ Nasadil si sluchátka a nevěděl o světě.

Konečně jsme vyrazili z Liberce a nabrali směr Rumburk. Ani ne po deseti minutách Ondra otevře oči a říká: „Tak co, už jsme to vyklopili?“ Jen to dořekl, ozvala se rána, vlak poskočil a začal prudce brzdit. Zůstali jsme v úžasu, nikdo navěděl, co se stalo. Po chvíli přišel průvodčí a řekl nám, že jsme srazili na přejezdu auto. Naštěstí tam prý nikdo nebyl. „Zase nic!“ ozvalo se v útrokách vlaku. Dále nám bylo sděleno, že si tam počkáme asi další dvě až tři hodiny, než se zkontroluje vlak a přijede komise z Ústí nad Labem a vyšetří okolnosti nehody. Po půl hodině nás to s Petrem Mlejnkem přestalo, ostatně jako všechny, bavit a šli jsme se podívat k přejezdu. Vystoupili jsme a zapadli po pás do sněhu. Chvilku se brodili sněhem až na konec vlaku, odtamtud byl vidět vrak auta totálně na šrot. Zbyla z něj jenom placka plechu. Vrátili jsme se jako dva sněhuláci. Po dlouhé době přišel opět průvodčí. Dozvěděli jsme se, že na komisi čekat nebudeme a že s vlakem nic není a za chvíli vyrazíme. Kolem půlnoci se objevilo nádraží v Rumburku a my konečně dorazili.

Když jsme s Rudou přišli do pokoje, čekalo na nás další příjemné překvapení. Naše načerno držená televize a toustovač byly zabaveny. Beznaděj nebrala konce. S těmito pocity a na pokraji vyčerpání z náročné cesty jsme šli konečně spát. Byla to moje nejhorší cesta, kterou jsem kdy zažil. Doufám, že se nic podobného už opakovat nikdy nebude.

Jiří Pojsl, 3.S

STUŽKOVACÍ VEČÍREK TŘÍDY 2. G

Jak už je na naší škole zvykem, i letos se konal stužkovací večírek třídy 2. G. Akce proběhla 15. 11. 2005 v příjemném prostředí restaurace Konírna v Horním Jindřichově. Zúčastnili se nejen budoucí maturanti, ale i někteří členové učitelského a „mistrovského“ sboru.

Účel je každý rok stejný, studenti jsou pasováni na „maturanta“.

A jak tento večer vlastně probíhal? Kolem osmnácté hodiny začal slavnostní

ceremoniál, kdy byli všichni studenti představeni vtipným proslovem Honzy Meduny, pravdou zůstává, že nikoho nešetřil a mnozí mu v danou chvíli nemohli přijít na jméno. Každý z nás se však v jeho krátké charakteristice okamžitě našel.

Dále pak následovalo tolik očekávané stužkování. Nutno podotknout, že jste asi zjistili, že třída 2. G zvolila místo klasických stužek kravaty žluté barvy, na kterých jsou vytištěny podpisy všech studentů.

Pak proběhl slavnostní přípitek, kdy nám třídní učitelka udělila pár rad a také pan ředitel pronesl pár slov.

Zábava se poté rozběhla na plné obrátky. Hodně se diskutovalo, popíjelo, pojídalo (mimochodem pohoštění chutnalo všem, díky vám, kteří jste zdobili chlebičky a obložené mísy)... A ti nejdůležitější dokonce i tančili. Každý se bavil podle svého. Zábava probíhala až do ranních hodin. Ale ráno byli všichni v osm hodin ve škole, jak bylo domluveno.

*Z příspěvků M. Čáchy,
L. Petnouškové a M. Řízkové vybrala -ŠA-*

Kterak si užít techno i v Rumburku

(článek z Rumburských novin)

Když se řekne technoparty, ledaskomu se zježí asi vlasy při představě výrazného hluku v duchu „tuctuctuc“. Ne každému (spíš asi většině) to zrovna sedí. Pokud ale patříte mezi milovníky této muziky (a všeho, co se tomu podobá), nastěhujte se někde do okolí Domu dětí a mládeže v Rumburku (nejlépe ul. Matušova, Na Výsluní či tzv. Rafanda). Tam několikrát v týdnu nějakou tu hodinu zkouší jakási kapela. Protože to jsou mladí lidé a musí být také na čerstvém vzduchu, ke své produkci si otvírají okna, aby to zvládli jaksi současně. A ty občane - sousede - si to pěkně užijte s námi. Nebo nepobývej na čerstvém vzduchu, když ti po celodenní práci ten hluk jde na nervy, nebo svůj byt větrej v jiné hodiny, své malé děti odnauč odpoledne spát... Prostě - přízpůsob se! Je přece zcela demokratické, aby se mladí mohli učit muzice, kterou milují. Že ti, milý občane, připadá nedemokratické, že jsi nucen to poslouchat? Inu, to už tady u nás tak chodí, pro někoho demokracie přešřel, pro jiného nic.

Kresba T. Osovský

Nějak se mi při psaní těchto řádků (jako letitému pamětníkovi) vybavuje jedno údernické heslo na adresu mládeže, která měla už kdysi vše dovoleno: „My jsme mládež nová, mládež Gottwaldova...“ Jen ten politik se nám změnil.

Pokud techno není ten správný název pro zmíněný ryk, omlouvám se znalcům. Mě jen bolela hlava!

Příspěvek vznikl na základě podnětů občanů i osobní zkušenosti.

Kromě toho, již jistý Karel Čapek řekl, že „moje demokracie končí na kuřím oku mého souseda.“ HR

Nedělejte z nás zvířata

Po přečtení článku „Kterak si užít techno i v Rumburku“, který se tak často ohání slovem „demokracie“, mě napadlo, zda-li jsme se v době nepřesunuli zpět do totality. Článek mě rozohnil, jelikož jsem členka této punkové kapely, která údajně působí tak strašlivý paralyzující ryk.

Seznámím vás ale také s pravdivými okolnostmi. Naše petičleonná kapela vznikla zhruba před rokem, od té doby jsme měli mnoho problémů, čtvrt roku jsme hráli bez bubeníka, ne-li děle, nemáme moc prostoru, aparaturu a tak dále. Všechno jsme to ale se zaťatými zuby přečkali a doufáme, že naše snažení nezmaří autor(ka) článku, kterého nerušíme „několikrát týdně nějakou tu hodinu“, ale pouze každé úterý od 15.30 do 17.30. Máme třídnici, povinnou docházku, platíme za to, máme smysluplné texty, hrajeme konvenční akordy a tudíž jsme konvenční kapela a žádný ryk. Zkoušíme v místnosti o rozměrech 5x5 metrů (i s nábytkem) a náš hrací prostor je ještě mnohem menší. V místnosti se topí, a tak se dá pochopit, že si okno otevřeme. Jsme upocení, vzduch v místnosti je vydýchaný a náš bubeník sedí zády přímo u topení. Nerada bych díky zavřenému oknu říkala: „Bývalo nás pět...“ Jak jsem se dočetla, autor článku touží po čerstvém vzduchu, ovšem, stejně jako my. Potom se ptám, kdo tak tolerantní tu mluví o demokracii?

Kromě toho, věta „větrej svůj byt v jiné hodiny“ asi nebude až takový problém. Pardon, zapomněla jsem na byt plný paralyzovaných, po zemi se válejících lidí, a především dětí, kteří už nemají šanci se k oknu dostat. Děti je mi, uznávám, líto, ale vzpo-

minám si, že když jsme měli v DDM na zahradě koncert pro pár tříd naší školy, ochomítajícím se dětem kolem se to líbilo a dokonce tančily!

Hluk nezabíjí, a už vůbec ne, když je působen dvě hodiny týdně. Od malička bydlím v bytovce, která je třicet metrů od hlavního tahu na Německo, a od dětství spím hlavou u okna (teď se mi ještě vybavuje čas, kdy jsem chodívala odpoledne spát, bylo to kolem 13.00 hod., po obědě a pak až po večerníčku; od půl 4. do půl 6. snad nikdy). Nyní bydlím na internátě SOŠ a SOU polygrafického, který sídlí u snad největší a nejrušnější křižovatky v Rumburku. Žiji, jsem zdravá a spím bez problémů.

Proč nám chcete brát to, co nás baví? Zkušebnu jsme si vybojovali a bylo by nám líto, kdybychom o ni měli přijít. Proto bychom ocenili, kdyby nám autor projevil svou toleranci tím, že své okno na dvě hodiny zavře. Kromě toho nám dobře známý Karel Čapek řekl ještě jednu velice moudrou věc: „Šikovní lidé vnášejí do našeho světa hrdinskou představu neomezených možností; vrtáci však přinášejí a udržují epickou a přímo pohádkovou představu neomezených potíží, příhod, překážek a odporů.“

P.S.: Mám-li mluvit za sebe, mrzí mě, že nás autor v jeho článku napadá a uráží, a to i přesto, že nás maximálně zahlédl z okna a vůbec nás nezná. Mrzí mě také, že ho známe jen pod písmeny HR.

Romana Žižková,
studentka SOŠ a SOU polygrafického
a členka kapely
POULIČNÍ OSVĚTLENÍ

SYSTEM OF A DOWN

Členové skupiny patří mezi ostré kritiky tzv. „american way of life“ (amerického stylu života) a ve svých písních (a nejen tam) se vyjadřují k různým společenským problémům. SYSTEM OF A DOWN

MEZMERIZE

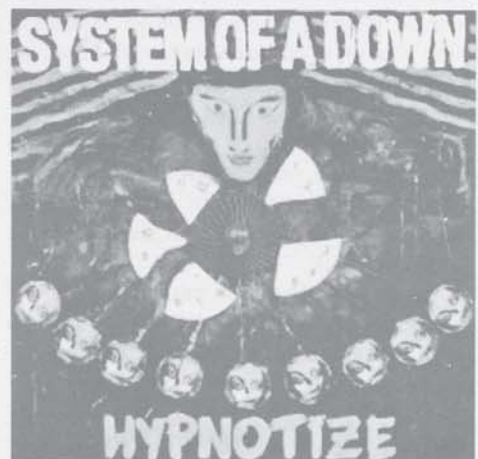
O tom, že rocková hudba je zpět, již nikdo nepochybuje. Jedna kytarová partička za druhou vydávají svá alba, ale i přesto se sem tam objeví něco opravdu výjimečného. Přesně takové je album hard rockové skupiny System Of A Down s názvem Mezmerize. První singl Cigaro se dostal na internet dlouho před datem vydání a způsobil doslova lavínu.

HYPNOTIZE

„Hypnotize“ je název nového alba a zároveň druhé části albového setu partičky System Of A Down, jejichž první díl s názvem „Mezmerize“ vyšel na jaře letošního roku. Z alba Mezmerize vyšly 2 skvělé singly B.Y.O.B. a Question!, které se dodnes objevují v pravidelných rotacích hlavně hudebních TV. Jako singlová novinka z právě vycházejícího alba Hypnotize se objeví stejnojmenná píseň.

Další alba:
STEAL THIS ALBUM
TOXICITY

-Micka-

RECENZE

Smrt je mým řemeslem

Robert Merle

Mezi hlavní postavy patří Rudolf Hess, který je v této knize pod jménem Rudolf Lang. Další důležité postavy jsou Elsi Langová, Himmler a baron von Jeseritz. Nejdůležitější postavou v tomto válečném románu je Rudolf Lang - ve skutečnosti Rudolf Hess. V roce 1916 mu bylo pouhých šestnáct let, když za 1. sv. války vstoupil do armády a bojoval v Africe. Za 2. sv. války dostal od Himmlera za úkol postavit koncentrační tábor. Na jedné straně milující manžel a otec, který by pro rodinu udělal i nemožné, avšak na straně druhé poctivý voják, který pro nesmyslný rozkaz zabil miliony lidí ve výše uvedeném koncentračním táboře Osvětim.

Roku 1916 bylo Langovi pouhých šestnáct let, kdy se v nemocnici, ve které sám pracoval, seznámil s důstojníkem německé armády. V ten samý rok utekl z domova na africkou frontu, kde poprvé bojoval. Po skončení 1. světové války se vrátil do zdevastovaného Německa. O práci nebylo nouze, a proto když vypukl válečný konflikt, dobrovolně se přihlásil na frontu. Časem se Lang přidal k fašistům a vstoupil do jejich strany. Jednou dostal za úkol zabit člověka. To se mu podařilo, ale následně byl deportován do věznice v Dachau. Ve vězení strávil pět let za dobré chování místo deseti a po propuštění z věznice mu strana našla práci u barona Jeseritze. Von Jeseritz daroval Langovi staré stavení, aby ho opravil a nastěhoval se do něj. Lang vše provedl a von Jeseritz ho přemluvil, aby si vzal za manželku Elis. Spolu měli několik dětí a o pár let později se přestěhovali do koncentračního tábora v Dachau, kde byl dříve vězněn. Jako důstojník ve správě koncentračního tábora získal mnoho zkušeností. Jednou dostal rozkaz od Himmlera, aby na nově vybojovaném území v Polsku vybudoval obrovský koncentrační tábor - Osvětim. Když byl tábor hotov, dostal Lang pozvání do koncentračního tábora v Treblince, kde se dozvěděl nový rozkaz. Ten zněl: zabijet co nejvíce „rasově nečistých“ lidí. Totiž do té doby vězni v koncentračních táborech „jen“ tvrdě pracovali.

Po příjezdu do Osvětimi musel Lang vymyslet podobný způsob spalování lidí jako v Treblince, ale s tím rozdílem, že musí zlikvidovat mnohem víc lidí. Nechal vystavět pod zemí šatny a obrovské sály, kde byly fingované sprchy, aby si vězni mysleli, že se

jdou osprchovat. Avšak do těchto sálů byl vřazován Cyclon CB, který vězně otrávil. Zasály byly pece, kde se otrávení vězni rovnou spalovali. Když už byly pece v Osvětimi dokončené, Lang se o tábor jen staral a jednou začas řešil problémy - vzpoury, sebevraždu jednoho z poddůstojníků, hlad, nedostatek vody a různé nemoci způsobené nehygienickými podmínkami. Osvětim osvobodila rudá armáda a Lang se ukryl do bezpečí, ale po krátkém čase ho našli Američané a uvěznil ho ve švýcarském vězení. Uteklo spousty vody a Lang stanul před varšavským soudem, kde za zabití 2,5 milionu lidí dostal trest smrti na jednom z osvětimských náměstí.

Nejvíce zdrcující částí knihy je pro mne ta, jak se mluví o lidech a kolik by jich mělo být usmrceno. „Pokud šlo o mne, mohl jsem se spokojit s pecemi. Když jsem počítal se 32 pro všechna čtyři zařízení, jež jsem měl vybudovat, mohl jsem dospět k celkovému výkonu 8000 mrtvých lidí za 24 hodin.“ Kniha se mi líbila, i když se většinou odehrávala za 2. světové války. Toto období určitě nenávidí celá planeta, kdy se odehrávaly nejhrůzostrašnější činy, hlavně v koncentračních táborech, ale velice mě zajímá, co se dříve dělo a z čeho se mohl člověk 21. století ponaučit oproti našim předkům.

Michal Placák, 2.S

Caitlín Mathweosová: Keltové

Musím se zmínit o jedné vskutku zajímavé knize, která se mi dostala do rukou čistou náhodou.

S laskavým dovolením jsem si ji vypůjčila od své tety a okamžitě se do ní dychtivě začala. Její autorkou je žena s poněkud neobvyklým jménem a sice Caitlín Mathweosová, kterou, stejně jako mě, zcela fascinoval svět starých Keltů. Tudiž je Ti asi jasné, co je obsahem knihy. Tato žena, zde poodhaluje roušku tajemství, kterým jsou Keltové od pradávna obestřeni.

Popisuje složitou charakteristiku a vzájemné soužití bohů a hrdinů, líčí dávné zvyky a tradice Keltů a nezapomíná ani na staré legendy a uctívaný svět nadpřirozena, který tomuto uchvatnému národu rozhodně nebyl cizí. Dokonce se zmiňuje i o oghamové abecedě a vysvětluje její význam a užití.

Nejvíce mě ale zaujala obzvláště jedna rozsáhlejší kapitola věnována druidům, básníkům, kteří měli dle Keltů magické schopnosti, a jejich studiu, které bylo neméně zajímavé.

Já osobně si myslím, že by se vám tato kniha mohla líbit, protože je poutavá a mnohé jsem se z ní dozvěděla. A pokud vás též zaujal starý keltský svět, pak vám tuto knížku vřele doporučuji.

-Rimmer-

E. Bass: Klabzubova jedenáctka

Chci vám představit knížku, kterou jsem přečetl a jmenuje se Klabzubova jedenáctka. Napsal ji Eduard Bass.

Klabzuba, starý chalupník, měl jedenáct synů.

Z loučky udělal hřiště, prodal kozu a koupil dva míče. Nejstaršího syna Honzu čahouna dal do branky, nejmladší syny Frantu a Juru postavil na křídlo. Trénovali s míčem, ale i lehkou a těžkou atletiku. Vyhráli postupně třetí, druhou i první třídu českého fotbalu. Začali jezdit do ciziny.

Trenéři Barcelony na ně připravili past ve formě zranění klíčových hráčů. Starý Klabzuba se o tom dozvěděl a syny oblékl tak, že byli vyztuženi gumou, kaučukem a pryží. Nemohli být faulováni a vyhráli 31:0. V Anglii 4:0. Anglický král svěřil Klabzubovi prince Waleského jako náhradníka. V Dolních Bukvičkách s nimi dva roky žil a hrál. Tehdy se sjížděli novináři a trenéři z celého světa. Pochytili mnoho z přípravy Klabzubáků, ale ne to hlavní, ohromnou obětavost a bratrství.

Trochu váhání, zda hrát dále, jim přinesl pihovatý kluk, jehož družstvo s nimi odmítlo hrát s tím, že jsou amatéři, kteří s profesionály nehrají. Starý Klabzuba s maminkou jim peníze šetřili pro budoucnost.

Přišlo pozvání na zápas s Austrálií. Při prvním gólu Australanů starý Klabzuba překousl fajfku darovanou anglickým králem. Tak skončil první poločas, Klabzuba synům domluvil a v druhém poločase dali devět gólů.

Při zpáteční cestě jejich loď ztroskotala. Přežili díky gumovým oblekům, ale proud je odnesl na ostrov lidožroutů. Náčelník s Klabzubou domluvil zápas o životy, ale bez míče, zachránily je gumové obleky. Když vyhráli, Klabzuba vyjednal slavnostní běh na oslavu vítězství, ale museli také vyhrát. Odpluli v kánoích a brzy je zachránila loď.

Doufám, že vás moje vyprávění o knize zaujme.

David Šikýř, 2.A

Eduard Bass

FARMA ZVÍŘAT

Mé spolubydlící jsem „ukradla“ knihu „Farma zvířat“, jejímž autorem je známý anglický spisovatel, narozený roku 1903 v Indii, George Orwell (vl. jménem Eric Arthur Blair). Kniha je označena jako pohádkový příběh, ale ve

své podstatě je to bajka. Byla napsána v roce 1944, což mě velice udivilo a pan Orwell se tak pro mě stal prorokem.

Příběh se odehrává na „Panské farmě“, kde zvířata pracují tvrdě, ale živena jsou chudě. Jejich pán - pan Jones je ale jednoho dne zvířaty vyhnán, když se zvířer pod vedením starého bílého kance Majora rozhodne, že udělá REVOLUCI. Akce se podaří a zvířata žijí a fungují velice dobře a samostatně. Všichni jsou si rovni, oslovují se „soudruhu“ a mají svých sedmero příkázání, které dodržují. Ovšem v každé idylce se naskytne háček, dříve či později. Tím háčkem jsou v tomto případě prasata, která pod záminkou, že jsou inteligentější, začnou farmu vést sice dobře, ale podle jejich slov „duševně“. To znamená, že jako jediná na farmě nepracují, což se rozvíjí ve stále extrémnější zvyhodňování se a zpohodlňování.

Pan Orwell na svou dobu naprosto přesně popsal totalitní režim, kde si sice jsou všichni rovni, ale někdo s někým si je přeci jen rovnější. Kde někdo jde poslušně s davem a přetrpí to, že má nad sebou hrozící zafatou pěst, kde někdo podráždí, krade, podvádí a vyplatí se mu to (ano, myslím, že tak to za totality bylo), ale někdo jiný zase pomáhá a zachraňuje (a samozřejmě, že se mi to nevyplatí), ale je proti.

Zde je všefakající poslední odstavec. Ještě podotknout, že mě kniha nadchla, je nenáročná, hezký se čte, ale hlavně „rejpe“... Vřele doporučuji!

... Dvanáct rozčilených hlasů na sebe křičelo, a všechny si byly podobné. Teď už nebylo pochyb a tom, že s tvářemi prasat se něco stalo. Zvenčí pohlížela zvířata z prasete na člověka, z člověka na prase, a opět z prasat na člověka. Ale nebylo už možné rozlišit, která tvář patří člověku a která praseti...

R. Žižková, 3.S

E. M. Remarque:

NA ZÁPADNÍ FRONTĚ KLID CESTA ZPÁTKY

Už je tomu dlouho, co jsem poprvé zaslechl, že „Na západní frontě klid“ je krásná knížka, a tak když jsem o ní doslova „zakopl“ v naší domácí knihovně, rozhodl jsem si ji přečíst. Co je ovšem potřeba vytknout objektivnosti mého hodnocení, je fakt, že místo jedné knihy hodnotím vlastně dvě, čímž může být můj pohled trochu odlišný.

Hlavním hrdinou knihy je mladý Pavel, který narukoval společně se svými spolužáky ze třídy. I když se zde objeví příjemný

humor, kniha působí spíše pochmurně, což je podle mě dáno autorovým zjevným názorem, že nejvěrnějším kamarádem vojáka je smrt. Podle toho také Pavel prochází vývojem. Je až neuvěřitelné, jak se ze sedmnáctiletého chlapce, studenta střední školy, plného ideálů, stává dospělý muž vycvičený k zabíjení, zbavený prakticky všech citů vyjma jediného potřebného. Lhostejnosti. A tak, jak umírají Pavlovi kamarádi, umírá zevnitř i on sám. Stává se z něj prázdná vykřičená skořápka, která je téměř k nerozeznání od ostatních vojáků.

Děj se kolem roku 1918 začíná dramaticky stupňovat, což vyústí až v dechberoucí situaci, které ovšem nechci z patričních důvodů prozrazovat. Chtivě, s pohledem vlka otáčím stránku a vrhám se na kapitolu „Cesta zpátky“. Chvilí se sám sebe ptám, proč je tato kapitola nadeřpsaná velkým písmem přes půl strany, když ostatní byly pouze římsky číslovány. A aby toho nebylo málo, Pavel mizí a místo něho je zde Arnošt. Také skoro všechny ostatní postavy byly vyměněny. Ovšem každý řádek je napsán tak poutavě, že můj počáteční ostych okamžitě mizí a s novými kamarády se sžívám stejně dobře, jako bych je znal celý život.

Válka končí a nastává právě ta cesta zpátky. Když ovšem čtenář od míru očekává klid, odpočinek a šanci na nový život pro unavené vojáky, je hořce zklamán. Ten takzvaný život je jenom další bojiště pro vojáka, o to horší, že v zákopech alespoň znali nepřítel, poslouchali rozkazy, měli své hodnoty. Doma se ovšem „hrdinové“ díky probíhající revoluci setkávají s výsměchem a mnohdy i nenávistí. Nemohou najít práci, lásku, nové přátele a jsou kolikrát postaveni do situace, zda zemřít hladu, či vlastní rukou. Stará přátelství a svazky jsou rozbité a ty, co si nevzala válka, bere si teď mír. Arnošt prochází doma stejnou proměnou jako Pavel na frontě, jenom spád už není takový.

Přistihl jsem se, jak čtu domluvu. Zaplavuje mě vlna smutku nad tím, že už je konec. I když to obvykle nedělám, čtu dál. Prokousávám se autorovým životopisem, až se dostávám k šokujícímu faktu: Na západní frontě klid a Cesta zpátky jsou dvě na sobě skoro nezávislé knihy! Nicméně Cesta zpátky mi tak dokonale dokreslila život vojáka při a po první světové válce, že si už budu navždy vybavovat obě díla dohromady. Jak jsem již naznačil výše, dílo (díla) mě nadchlo. Autor popisuje události v knize velmi procítěně, což je podle mě dáno jeho úžasnou schopností převést vlastní zkušenosti(!) poutavě na papír. Knihu (popřípadě knihy podle vydání) bych doporučil každému, kdo se chce trochu zamyslet a užít si příběh, který je pouze odrazem lidské tragédie a krutosti.

Filip Šalda, 2.S

RECENZE - FILMY

SANTA JE ÚCHYL

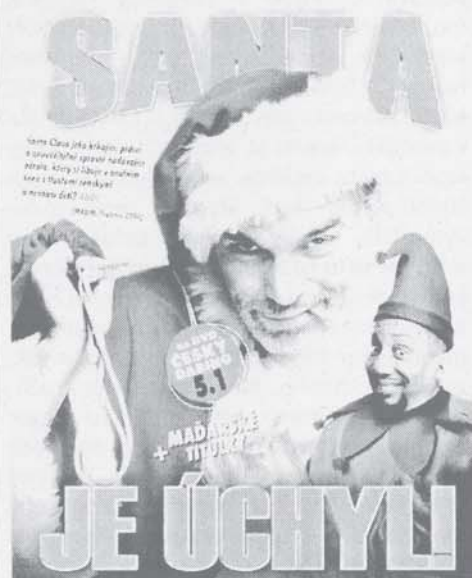
Terry Zwigoff

Dlouho jsem přemýšlela, na jaký film bych mohla napsat recenzi. No a když už jsou ty Vánoce, hned mě napadl „Santa je úchyl“. Není to sice až tak vhodný film pro děti, ale neurazí. Myslíme?!

Hlavní postava je Willie, který není zrovna na první přičce nejslušnějších „týpků“ Ameriky. Několikrát byl ve vězení a jedině, co umí, je opijet se a krást. Spolu se svým metrovým přítelem Marcusem jsou každý rok v jiném státě a městě převlečení za Santu a jeho pomocníka. O Štědrý den, kdy je onen obchodní dům prázdný, vyberou sejf, kasy a občas vezmou i pár dárečků pro Marcusovu ženu. Jenže poslední rok se naskytl menší problém. Willie začal trochu víc pít a děti naprosto nesnáší. Jednoho krásného dne si do obchodáku přijde fíct o dárek šikanovaný obtloustlý klučina. I přesto, že ho Santa, mírně řečeno, odbyde, klučina stále věří, že je opravdový. Ten večer ho pozve k sobě domů, kde později zjišťujeme, že klučina bydlí sám, jen se svou senilní babičkou. Toho Willie využije a okamžitě se tam nastěhuje. Netuší ale, že tím svůj dosa-
vadní život obrátí vzhůru nohama.

Tenhle snímek sice není nejnovější (2003), ale čím víc se snažím hledat vánoční film, tím víc zjišťuji, že od prvního vysílání legendárního Mrazíka od našich soudruhů se vánoční kinematografie moc nepohnula. Zprvu jsem Santovi nedávala moc šancí. Billy Bob Thornton, coby představitel Willieho, pro mě není moc výrazný hercem, ale to, co předvedl v tomhle filmu, mě naprosto uchvátilo. Větu typu: „Co lidi furt máte s těma sendvičama?!“ umí asi nejlíp podat jen on. A proto, po rozbalení štedrovečerních dárečků, Vám nezbývá nic jiného, než vzít mamku a tatku a poučit je o tom, že dárky nenosí jenom hodný pán, který miluje děti.

-Terrka-

Půjčila jsem si knihu „PŮLKACÍŘ“, jejímž obsahem je rozhovor Miloše Čermáka s Karlem Krylem. Po přečtení jsou mé pocity rozporuplné.

Kniha začíná debatou o Krylově velmi těžkém dětství, pokračuje jeho studiem na keramické škole a pozvolna přechází do doby Krylova exilu. Myslím, že pozdější působení Karla Kryla nemusím popisovat. Kryl s Čermákem rozebírají Krylovo zálibné v mladých dívkách, koncerty, knihy, poezii - jednoduše veškeré Krylovo působení, ale i náboženství, vztahy atd. Ale myslím, že především jde v knize o Krylův, podle mě, občas nevyjasněný a nevyhrašený názor a o detailní „rozklad“ tehdejší poli-

Vystudoval Střední keramickou školu v Bechyni, pracoval v keramickém závodě jako výtvarník, účastnil se soutěží s písňovými pásmy. První veřejné vystoupení měl v Teplicích v r. 1962. Velký ohlas mělo jeho vystoupení v letech 1968-69. V září 1969 se nevrátil z festivalu protestních zpěváků v SRN, v Mnichově studoval dějiny umění a žurnalistiku, spolupracoval s rozhlasovou stanicí Svobodná Evropa. Po roce 1989 žil střídavě v Praze a v Mnichově.

Kryl se uplatnil především jako písničkář, jeho písně z desky Bratříčku, zavírej vrátka (1969) se staly symbolem odporu proti totalitní moci. Atmosféru beznaděje, deprese, dějinné skepse vyjadřují i další dlouhohrající desky Rakovina (1969) a Maškary (1970) vydané již v zahraničí. Skepse, melancholie, sarkasmus, alegorická symbolika jsou charakteristické pro básnické texty dalších LP desek. Sbírka Pochyby (1977 I.) je hořkým lyrickým životopisem autorovým, milostné verše obsahuje sbírka 17 kryptogramů na dívčí jména (1978 I.), složitosti vztahů mezi mužem a ženou v moderní době si všímá básnická skladba Slovička (1980 I.). Rimbaudovým osudem je inspirována sbírka Zbraně pro Erato (1987 I.). Souborně bylo Krylovo básnické dílo vydáno jako Básně (1997) a Texty písní (1998).

-Dalin-

PŮLKACÍŘ

tické situace. Chvillemi mi dokonce Karel Kryl připadal až zbytečně kritický a také sebevědomý. Osobně mám tvorbu pana Kryla poměrně ráda a kniha mi otevřela nový obzor a náhled na černých dvacet let komunismu a na tehdejší situaci. Zpočátku jsem dokonce musela „zamáčknout slzu“, když Kryl hned v prvních dvou kapitolách popisoval své „krušné“ dětství - o likvidaci otcovy tiskárny, o bídě, o hladu...

1. kapitola nese název „...chlapi nebřečí“ a je z doby 1944 až 1958, první otázka a odpověď znějí takto:

- „Pocházíš z rodiny, která na Moravě dělá knížku. A mnohokrát jsi mluvil o tom, že vám tiskárnu rozbili komunisti. Pamatuješ se na to?“

- „Ano, bylo to v Kroměříži, v mých čtyřech letech. Na to se nedá zapomenout. Stály jsme všechny tři děti, táta nás držel za ruku z jedné strany, maminka z druhé strany a dívali jsme se, jak krumpáči a kladivý rozbíjejí naši tiskárnu. Také si pamatuju, že velitel gardy měl bílé rukavičky a rodiče plakali. Brečel jsem s nimi a táta mi řekl: „Nebřeč, chlapi nebřečí.“ Tak jsem tedy nebřečel.“

R. Žižková, 3.S

KAREL KRYL

PÍSNÍČKÁŘ A BÁSNÍK

* 12. 4. 1944 - Kroměříž

† 3. 3. 1994 Mnichov SRN

RAKOVINA

Zní hlasy soudních znalců
a padlých andělů
Řvou ústa slavných starců
z reklamních panelů
a jaro karty míchá pro záda shrbená
a přetěžko se dýchá a svítí červená

V tom jaru listy žloutnou
a sněží do květin
a hrůza chodí s loutnou
a s věncem kopretin,
té loutně struny chybí a stvůra bez tváře,
spár dravce - tlama rybí, si hýká z oltáře.

Že blázni pošetili jsou na oprátce,
dnes vládce zavraždili, ať žije vládce!
Tryznu mu vypravili a jde se dál,
dnes krále popravili, ať žije král!

Jak tóny kravských zvonců
zní stránky pamfletů,
lze dobrati se konců,
být stádem Hamletů,

být každý sobě drábem,
to mnohé přehluší,
však vápno neseškrábem,
když vězí na duši.

Je večer, v sálech hrají pár dalších premiér,
jak loni třešně zrají a štěká teriér
a znovu ptáci vzlétnou, výš k slunci!
Poslepu!

To léto chodí s flétnou a sahá po tepu.

Už blázni pošetili jsou na oprátce,
dnes vládce zavraždili, ať žije vládce!
Tryznu mu vypravili a jde se dál,
dnes krále popravili, ať žije král!

Je známo, čím je vina: to hraní s kostrami
má jméno Rakovina a voní astrami,
kůň běží bez udidla, kouř štípe do očí,
hrajem si na pravidla a deska přeskočí
přeskočí, přeskočí...

LÁSKO

Pár zbytků pro krysy na misce od guláše,
milostné dopisy s partí mariáše,
před cestou dalekou zpocení boty zujem
a potom pod dekou sníme, když onanujem.

Lásko, zavři se do pokoje,
lásko, válka je holka moje,
s ní se miluji, když noci si krátím,
lásko, slunce máš na vějíři,
lásko, dvě třešně na talíři,
ty ti daruji, až jednou se vrátím.

Dvacet let necelých, odznáček na baretu,
s úsměvem dospělých, vytáhnu cigaretu,
v opasku u boku, nabitou parabelu,
zpíváme do kroku pár metrů od bordelu.

REF:

Pár zbytků pro krysy a taška na patrony,
latrina s nápisy, jež nejsou pro matrony,
není čas na spaní, smrtka nám drtí palce,
nežli se zchlastaní svalíme na kavalce.

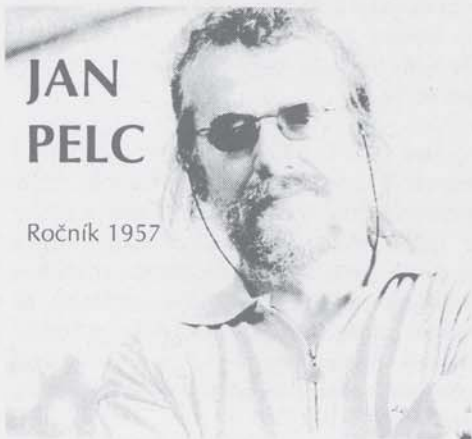
REF:

Levá, dva!

REF:

OKUPAČNÍ POPĚVEK

Přijel k nám komediant v zelený maringotce,
zapomněl na proviant, postřílel všechny ovce,
přijel k nám bratr zlý, poněkud nazrzlý,
rubášku podkasanou, vopaskem přepásanou.

**JAN
PELC**

Ročník 1957

Od roku 1981 žije ve Francii, od roku 1992 opět v ČR.

Jan Pelc byl druhý nejčtenější autor v anketě rádia Svobodná Evropa v roce 1984.

Bibliografie: ...a bude hůř (1984 Index Kolín n. R., 1990 Panorama Praha), ... a povídky (1991 BFS Praha), Bez ohňů je underground (s Mejlou Hlavou, 1992 BFS Praha), ... a to mi nemůžete udělat (1993 BFS Praha) Basket Flora (1995 MAŤA Praha), Děti rodičů, Děti ráje, Děti cest (3. vydání trilogie ... a bude hůř, 1996 MAŤA Praha)

Pohádka nakonec

(z knihy „... a máš mě rád?“
vybrala R. Žižková, 3.S)

Já vím, asi by se to nemělo, ale mně to nedá. Dovolují si v tomto souboru zařadit pohádku, kterou jsem nenapsal. Vedla mne k tomu kroku jedna věc. Nechtěl jsem, aby zapadla nádherná pohádka, kterou jsem čistě náhodou objevil v knize „S maminkou u Tatarů a jiné povídky z vojny“. Vyšla v Praze roku 1924 v Ústředním nakladatelství a knihkupectví učitelstva československého v Praze a napsal ji známý legionář Václav Valenta-Alfa. Myslím si, že laskavý čtenář po jejím přečtení pochopí mé důvody a bude rád, že tento skvost nezůstane zapomenut.

Bylo už to dávno - a bylo-li to, nevím. Slyšel jsem to od stařečka, stařeček od děda, děd od praděda, ten od svých předků... a tak to přecházelo z rodu na rod a uchovalo se až podnes.

Měl jeden sedlák býka, býka tak velikého, že když jej honili k napajedlu, vypil rázem všechny řeky na Kavkaze. I nezbylo, než honiti býka až do Černého moře.

Hospodář ten měl tři syny. Hnali jedenkrát synové býka k napajedlu. Nejstarší si mu sedl mezi rohy, prostřední na záda a nejmladší na zadek nedaleko ocasu. Potkali synové cestou jezdce. Spatřiv záračného býka, zvolal jezdec: „Hledme, zázrak!“

Zaslechl křik jeho nejstarší z bratří, sedící mezi rohy a pohánějící býka metličkou, a zavolal na jezdce: „Hej, kamaráde, slyšíš?”

Pozdravuj ode mne mého mladšího bratra, toho, co sedí na býkové hřbetě!“

„Dobrá!“ odpověděl jezdec a klusal dále. Klusal on dlouho nedlouho z jitra do poledne, jel klusem, skokem koně hnal, dojel k prostřednímu bratru a křičí naň: „Hej, slyšíš? Pozdravuje tě starší bratr!“

Uslyšel jeho hlas prostřední bratr a odpovídá jezdcovi, co hrdlo stačí: „Děkuji! Děkuji! Pozdravuj mého mladšího bratra, on u ocasu sedí!“ „Dobrá,“ odpověděl jezdec a jel dále. Jel dlouho nedlouho od poledne do večera, jel klusem i tryskem skákal, hledí, hledí, u ocasu sedí mladší bratr, sedí a metličkou býka pohání. Vyřídil i jemu bratrův pozdrav a jel dále.

Přihnali bratři býka k moři, napojili jej a pustili pásti na zelený luh. Náhle zpod oblak orel sletěl, uchvátil býka do železných spárů a vznesl se s ním pod oblaka.

Vykřikli bratři leknutím, býka více nebylo. I pustili se pěšky přes vysoké hory domů.

Za nějaký čas přihnal na toto místo stařeček - pastucha - stádo koz. Náhle zčista jasna zahřímalo a z nebe zašuměl déšť. Stařík se schoval před deštěm pod bradu kozla. Z oblak slétl statný orel, dojídací právě lopatku býčí, a usedl na kozlova záda. Když přestalo pršet, vylezl stařec zpod brady kozlí, aby se přesvědčil, nejasní-li se obloha. Orel se starce polekal, vzlétl do výše a pustil ze spárů lopatku býčí. Letěla lopatka k zemi stařečkovi přímo do oka a tam uvízla. Stařec ucítil bolest, počal si mnouti pěští oko a myslí si: „Fuj, do oka se mi naprášilo!“ Hledal, hledal prášek, ale najít namohl. Přišel domů, ale oko stále bolí. Povídá stařec sedmi svým snachám: „Porýpejte se mi v oku, vyhledejte prášek, od božího poledne už v oku tlačí.“

Snachy hledaly, hledaly, najít nemohly. Zavolal stařec pasáka. Velí mu vlézt do oka a prášek odtamtud vyhoditi.

Pašák vzal provaz, skočil stařečkovi do oka, prohledal všechny koutky a zákoutí a spatřil lopatku býčí. Přivázal provaz k lopatce, vylezl z očního důlku, sehnal býky z celého aulu, zapřáhl je k provazu a s velikou námahou vytáhl lopatku z oka stařečka pastuchy.

Abyste snad ještě někoho nepotkala taková nehoda, odtáhli lopatku daleko od aulu a pohodili v polích.

Minul celý rok, minul druhý, třetí a přešly celé věky. Lopatka byla pokryta zemí, na zemi vyrostl les a tráva, na trávě vznikl nový aul. Počali Kabardinci pole orat, obilí žítí. Žijí v aulu lidé, žijí a netuší, že pod nimi je lopatka býčí. Dozvěděla se o ní lištička čmuchalka. Přibíhala každé noci k aulu a lopatku hryže. Lopatka se třese a s ní celý aul se zachvívá. Polekali se lidé v aulu, myslí nejinak, než že je to zemětřesení. Počali Kabardinci bohům oběti nositi. Pozorují však, že aul se třese pouze v noci, i dovtípili se, že je tu jiná příčina. Počali hlídati aul ze všech stran a zastřelili lišku.

Ráno celý aul šel se podívat, jaké podivné zvíře zastřelili. Vidí, v poli leží liška roztažená jak dlouhá tak široká. Počali s ní Kabardinci stahovati kůži spojenými silami. Polovičku kůže stáhli, druhou za živého boha nemohli. Nechali ji tedy ležeti v poli a vrátili se domů. Ještě téhož dne šla tudy ženština ze sousední děrevušky. Spatřila lišku, převalila ji na druhý bok a stáhla druhou polovinu kůže. Kůži donesla domů, přidala k ní ještě tři sta beraních kůží a ušila z nich čepičku svému synáčkovi. Přešlo mnoho let, zadul z moře silný vítr a roznesl kostičky ubohé lištičky. Dutá lebka její kutálela se krok za krokem vždy dál a dále stepí i polem, stále k východu a východu. I přikutálela se lebka až do Kalmycké stepi a tam zůstala. Jelo tudy čtyřicet vozů z Kalmyky pro sůl. Vozkové usnuli a býci, prchající před nepohodou, zajeli přímo do liščí lebky, napřed první pár a za ním všechny ostatní. Probudili se vozkové a nemohou se upamatovati, kde by to byli. I jali se křičeti zplna hrdla. Nedaleko toho místa byl stan a ve stanu spali Kalmyci. Zaslechl kalmycký pes křik a pustil se se štěkotem přímo k lebce. Doběhl, očenichal ji, strčil do ní čenichem a převalil ji. Křik a šum se ještě zvětšil. Vlétli do lebky pes nemohl i chytil ji do zubů, zanesl do stanu a v rohu pohodil. Probudili se hospodáři, slyší, jak na blízku někdo křičí. Počali pátrati po příčině toho a seznali, že křiky vycházejí z lebky. Poslali dovnitř jednoho výrostka, aby se podíval, co se to tam děje, a on vyvedl z lebky čtyřicet vozů i s vozky.

„Kam jste tam, hlupáci, zajeli?“ křikl na ně starý Kalmyk.

„Vidíš, jeli jsme k vám pro sůl,“ odpověděli vozkové.

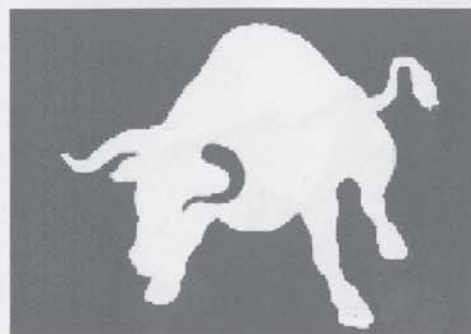
„Pro sůl jeli a v liščí lebce zabloudili!“ zařehotal se starý Kalmyk, vytáhl z kapsy svých koženek kousek soli a hodil ji vozkům.

Kousíček se proměnil v celou horu. Vozkové ji rozbili na drobné kousky, naložili kolik mohli na své vozy a jeli spokojeně domů.

To je konec pohádky.

Pozn. redakce:

aúl - vesnice na Kavkaze a ve střední Asii; Kalmycko, Kalmycká republika - rep. v již. Rusku, při ústí Volhy do Kaspického moře; Kalmykové - etnikum žijící v Kalmycku, v Rusku a v Číně, jejichž jazyk patří do mongolské větve altajské rodiny, v Rusku mluví většina též rusky.

Poslední dobou čtu stále víc informací o tom, jak se tady natáčí další a další filmy. Historické, akční, horory... Proč asi? No je to tu přece nejlevnější! A přece Praha je tak nádherná a nabízí tisíce možností pro různé druhy filmů. A tak se tedy můžeme vrhnout na několik filmů, o kterých stojí za to se zmínit.

Made in Czech Republic

Nevím, jestli mám začít od nových nebo starých. Hrábeme trochu do minulosti. Mezi asi nejznámější patří James Bond se Seanem Conerem. Myslím, že zrovna ta scéna, kdy se na řece (Vltava) honí se čluny, ale nejsem si tak jistá. J. Bond mě nikdy nebavil, a abych se přiznala, viděla jsem jenom dva díly a to jen ty poslední. Bude se tady taky natáčet nový James Bond. V Praze a v Karlových Varech. Víc o tom nevím. To je asi nejznámější z těch starých záležitostí. Stará doba mě moc nebaví, tudíž přejdeme k 21. století.

Mission Impossible: Tady použili filmaři pár záběrů nějakých ulic, Lichtenštejnský palác, který byl ve filmu použit jako americká ambasáda. Z pekla: Národní muzeum zde bylo použito jako obrazárna v Londýně a kousek za Prahou se postavilo pár londýnských uliček. Blade 2: Václavské náměstí a Karlín, spolu s tramvají, která se objevila v úvodní scéně. xXx: Zde posloužil Obecní dům jako restaurace, kde Xander Cage prozradí, že je agent, Karlův most, tedy spíše jeho ledolam, posloužil jako záchrana Xandera. A most Palackého, kde bohužel zahynul jeden z kaskadérů. Hellboy: Na Holešovicích si filmaři pronajali celý dům, aby ho pak mohli částečně zdevastovat. A nakonec můj nejoblíbenější film Van Helsing. Na Barrandově se vystavěla transylvánská vesnička, která tvořila nemalou část ve filmu, a pak chrám sv. Mikuláše, který se proměnil na taneční sál. V několika záběrech se ještě objevil Karlův most, coby část Budapeště. Milé, že? Na víc filmů si bohužel asi nevzpomenu. Ještě bych ke konci mohla připojit to, že dokonce jsou obsazováni do zahraničních filmů naši přední herci, jako Karel Roden (Neprůstřelný mnich, Hellboy) nebo Marek Vašut, ale to je zase do jiného článku. A tak nakonec nemohu napsat nic jiného, než jen to, abyste některé výše uvedené filmečky zhlédli a pěkně se při tom pobavili. Momentálně mi dochází nápady, a tak se omlouvám za trapný konec.

-Terrka-

Kresba -Rimmer-

Vánoční ohlédnutí

Svátky klidu

Když se řekne slovo Vánoce, vybavíme si nejkrásnější svátky v roce, svátky klidu a pohody, strávené v kruhu rodinném, slyšíme koledy, cítíme vůni cukroví a svařeného vína, ale zároveň jsou to svátky, kterým předchází spousta zmatku. Běhání po ulicích, narvané tašky, přečpané ulice, slepé a zpcené mentální pany 21. století.

Obchodní domy nás fascinují vánočním zbožím už od 1. října, lidé chaoticky nakupují dárky, znechuceně šlapou, v lepším případě do sněhu, a v listopadu na ulici slyšíme, že Bláza má nervy v kýblu, protože Vánoce klepou na dveře a ona, zaměstnaná a upracovaná žena s třemi dětmi, nemá ještě jediný druh cukroví. Zkrátka idyla blížících se Vánoc, jakoby nikomu nic neřikala.

Lidé rok co rok, čím dál dříve začínají s přípravami na Vánoce, nakupují čím dál více dárků a všech okolo se čím dál častěji ptají, kde na to proboha jen vezmu peníze. Celý měsíc, dva měsíce se honí, uklízí a zdobí byt, aby se pak 24. zhroutil ke stolu, snědli večeri, rozbalili dárky, samozřejmě od Ježíška, zmuchlali balící papíry, které stály řadu peněz, usnuli a ráno zjistili, že je vše za nimi.

Ani já nevidím tyto svátky tak idylicky. Mám totiž v paměti hned několik zážitků, které mi představu klidně prožitých Vánoc jaksi kazí. Třeba spálené vánoční cukroví, které nám báječně „provonělo celý byt“, nazdobený stromeček, co klidně hořel, zatímco já se svou manželkou večerel ve vedlejší místnosti. Vzpomínám si i na rozdrčený palec i kapra vpuštěného do přehrad. Když už se mi rybu konečně podařilo dostat na stůl - paličkou jí trefil bratr - zapíchla se mi kost do krku a na pohotovost jsem jel znova, dárky nedárky. Poslední perlička z minulých Vánoc, to byla vážně síla. Chtěl jsem zapůsobit, a tak s dostatečným předstihem zakoupil manželce zlatý prstýnek. Když nadešel 24. prosinec, chystal jsem se položit prstýnek pod stromeček, ale zaboha jsem si nemohl vzpomenout, kam jsem ho „zašil“. Měsíc je měsíc! Dvě hodiny před večerí jsem pak zmateně bloudil bytem, přesouval skříňe a obsahy šuplíků, včetně rezervoaru na vodu a přemýšlel, jak vysvětlím manželce, že jsem ten krásný šperk pro ni ztratil. Zcela nečekaně jsem potom malou krabičku objevil v náprsní kapse u saka. I moje Vánoce, jak vidíte, přes veškeré snažení, a možná právě proto, jsou plné stresu a zmatku.

Ale letošní Vánoce, jak jsem pečlivě promyslel, pojmu zcela jinak. Stromeček nebude ozdoben jedinou svíčkou, abychom ušetřili hasičům alespoň jeden výjezd v tak krásný večer, dárky koupím 23. Místo kapra pořídím v obchodním domě rybí prsty, které osmaží manželka, abych se nepolil vroucím olejem. A cukroví „jako od maminky“ zakoupím také. Potom možná, jako jedni z mála, sníme večeri, poslechneme si koledy, rozbalíme dárky a prožijeme tak Vánoce v klidu a pohodě, která je s nimi tak pevně spojena.

J. Císař, 3.S

Vánoce ve světě

Norsko

V Norsku roznáší dárky takzvaný Julenis, který je jakousi kombinací Santa Clause a norského skřítky Niseho. Skřítkové bydleli s lidmi na farmách a bděli nad tím, aby vše probíhalo tak, jak má. Na Štědrý večer se Nisemu do stodoly přinašela rýžová kaše. Pokud si udržíte Niseho přízeň, čeká vás hojnost a spokojenost v životě. K norským Vánocům patří i vůně lesa, která do domu přichází z kapradím, mechem, větévkami a listím, ze kterého se vyrábějí vánoční dekorace. Před prah domů se pak položí bohaté smrkové chvoji, které symbolizuje sílu přírody. A před Štědrým dnem se za okno ptáčkům pověsí snop obilí. Na norském vánočním stromečku jsou odshora dolů pověšeny jako řetěz malé vánoční vlahky. Ty Norové používají při všech významných slavnostních příležitostech. Dříve si lidé vyhlédli vánoční stromeček přímo v lese. Dnes se tato tradice stává ve městech moderním trendem. Například farmář Persun každý rok otevírá veřejnosti svoji plantáž vánočních stromků, kde si lidé mohou sami vybrat a uříznout stromeček, projet se na koni s rolničkami a opéct si buřty u ohně. Vánoční tradice se v různých částech Norska liší především kuchyní. Na východě Norska a podél fjordů dominuje vepřové žebírko. Na jihu a severu je pak vařená treska a na západě jehněčí žebírka. Na západním pobřeží se k tomu podávají

bramborové kouličky, které se velmi podobají našim bramborovým knedlíkům. Po večeri se rozbalují dárky a poté se celá rodina chytne za ruce a chodí okolo stromečku a přitom zpívá koledy.

Itálie

Jedna velmi zajímavá tradice: **La Befana**. Befana je ošklivá stará žena, která přichází 6. ledna. Hodným dětem přináší punčochu (la calza) plnou sladkostí a karamelu. Zlobivým dětem však nosí uhlí. Podle tradice Befana přilétá na svém koštěti. Například v Toskánsku však Befana přichází tiše přes sněhem poprášenou zahradu a dárky vhadzuje dětem do oken. Děti jsou pak nadšený ze stop, které Befana tajemně zanechá ve sněhu.

Amerika

Američané mají volno pouze jeden den, 24.12., ale dárky si předávají až druhý den ráno. Američané mají také zvláštní zvyk, že věci, které již nepotřebují, dávají před své domy, takže si zde pak můžete vybrat, co potřebujete. Jedná se hlavně o elektroniku, videorekordéry, rádia a televize. Většinou jsou to funkční přístroje, jen mírně zastaralé, ale občas naleznete i novější modely i s dálkovým ovladačem. Tento zvyk se dodržuje jen v některých městech. Někde se dokonce neomezují jen na Vánoce, ale odkládají pro sebe nepotřebné věci v kteroukoli roční dobu.

K. Ježková, 3.S

DESÁTERO K PŘIHLÁŠCE DO NÁSTAVBOVÉHO STUDIA

1. Příhlášku poskytne výchovná poradkyně Mgr. Iva Šabatová.
2. Příhlášku vyplň hůlkovým písmem.
3. Všechny údaje doplň čitelně, věcně správně a pravdivě.
4. Předměty (pořadí a klasifikaci) vyplň podle vysvědčení, nezapomeň na odborný výcvik.
5. Průměrný prospěch z jednotlivých vyuč. předmětů vypočítej na dvě desetinná místa (znamku z chování nezapočítávej).
6. Pokud jsi studentem školy, nepotřebuješ potvrzení lékaře.
7. Zkratka ZPS znamená ZMĚNĚNOU PRACOVNÍ SCHOPNOST.
8. Příhlášku nezapomeň podepsat.
9. Příhlášku zkontroluje a správnost známek podepíše třídní učitel.
10. Příhlášku odevzdej řediteli školy nejpozději do **15. 3. 2006!**

-ŠA-

PŘIHLÁŠKA KE STUDIU

Nástavbové studium

Forma vzdělávání - denní, večerní, dálková, distanční, kombinovaná¹⁾

Vyplní uchazeč

Příjmení a jméno uchazeče	NOVÁKOVÁ JANA		
Datum, místo narození a stát	10.10.1985, VARNSDORF, ČSR	Státní občanství	ČR
Adresa trvalého pobytu telefon (e-mail, fax)	LUČNÍ 124, RUMBURK, 408 01 410 553 322 nova.k@volny.cz	ZPS	
Příjmení, jméno a adresa uchazeče pro zaslání výsledků přijímacího řízení, pokud se nezaslá na jeho adresu trvalého bydliště			
Název a adresa střední školy	SOŠ a SOUP RUMBURK JIRŤOVSKÁ 440/4 RUMBURK 408 01		
Obor vzdělání (kod a název)	34-41-L/SO1 POLYGRAFICKÝ PRŮMYSL		
Ridičský průkaz skupiny			
V	Rumburk	Dne	15. 3. 2006
Podpis uchazeče	Nováková		

Potvrzení lékaře o zdravotní způsobilosti ke studiu a výkonu povolání

Podle § 60 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb.) Vyplňuje se pouze v případě, že se jedná o obor vzdělání, pro který je tento poměk nezbytným informací o jeho postřehnosti podle vyhlášky (pořadí nebo realitě příslušné střední školy).

Datum

Razítko a podpis lékaře

Vysvětlky: ¹⁾ Nebodí se skřítko
²⁾ V případě příslušnosti do vzdělávacího systému

Vypíní škola nebo uchazeč

IZO školy³⁾ 000497029

Prospěch podle vysvědčení v jednotlivých ročních SOU⁴⁾

Předmět	Ročník		
	I ⁵⁾	II ⁶⁾	III ⁷⁾
CHOVÁNÍ	1	1	1
ČESKÝ JAZYK	2	1	1
NĚMECKÝ JAZYK	1	1	2
OBČANSKÁ NAUKA	1	1	1
MATEMATIKA	2	3	2
FYZIKA	2	2	1
CHEMIE	1	2	2
ZÁKLADY EKOLOGIE	2	-	-
TELEFONNÍ VÝCHOVA	1	1	1
PRÁČE S POČÍTAČEM	1	-	-
ODBORNÉ KRESLENÍ	3	-	-
TECHNOLOGIE	2	3	2
ODBORNÝ VÝCVIK	2	2	1
ELONDHIKA	-	2	2
POLYGRAFICKÉ MATERIÁLY	-	2	3
VŠEOBECNÁ POLYGRAFIE	-	3	3

Schopnosti, vědomosti, zájmy, talent uchazeče a další⁸⁾

Průměrný prospěch všech předmětů za jednotlivé ročníky⁹⁾

1,66	1,92	1,75
------	------	------

Datum závěrečné učňovské zkoušky: 20. 6. 2006

Razítko a podpis uchazeče¹⁰⁾

Podpis žáka: Nováková

Poznámka: Datum podání rozhoduje o zařazení do příslušného kola přijímacího řízení

Vysvětlky: ¹⁾ Nebodí se skřítko
²⁾ V případě příslušnosti do vzdělávacího systému
³⁾ IZO školy - identifikační číslo zařízení uvedené v Řiřicích a zařazení do rozřadů škol z doškových zařazení (dříve SOZ)
⁴⁾ Údaje povolí škola, nebo uchazeč v příloze dle listů ověřené kopie příslušných dokladů
⁵⁾ 2. pololetí
⁶⁾ 1. pololetí
⁷⁾ Údaje lze doplnit ve vřádku příloze, pěklesky v mřádku od kritéria přijímání

PODPIS TU
Jan

Odborná praxe 2. G

V závěru kalendářního roku si maturanti krátce odskočili z teoretického vyučování do praxe. Jednalo se o poslední praktické poznatky získané po dobu studia na naší škole.

Hodnocení, která otiskujeme, jsou vizitkou studenta, otevírají cestu k dalšímu zaměstnání a jsou také výzvou pro třídu 1. G, kterou odborná praxe čeká v červnu.

Od 12. 12. 2005 do 22. 12. 2005 se uskutečnila v naší akciové společnosti provozní praxe Jany Smutné, studentky SOŠ a SOU polygrafického Rumburk.

Slečna Jana Smutná byla seznámena s naším výrobním programem a vnitřním uspořádáním. Provozní praxe byla zaměřena tak, aby získala co nejvíce odborných poznatků. V rámci našich možností prošla různými pracovišti (grafické studio, ofsetová montáž, technologie samolepicích etiket).

Docházka na pracoviště byla pravidelná. Dle slušného chování, vystupování a především velmi dobrého přístupu k samotnému výkonu praxe se jedná o svědomitou, pilnou studentku. Všechny zadané úkoly plnila dobře a odpovědně.

Jana Čísařová, personální úsek
OBCHODNÍ TISKÁRNÝ a.s. Kolin

Po předchozí dohodě absolvovala studentka SOUP Rumburk Martina Řízková praktický výcvik v době od 12. 12. - 22. 12. 2005 v naší agentuře.

V průběhu praxe se seznámila s provozem velkoplošného tisku a knihařské výroby, bezproblémově sama realizovala několik zakázek v předtiskové přípravě.

Jsmo mile překvapeni úrovní studia na Vaší škole, studentka pracovala samostatně a projevovala zájem o všechny oblasti výroby.

S pozdravem Martin Krátký,
obchodní ředitel BigBlue s.r.o. Teplice

Kresba - Rimmer

V minulém čísle Bezevšeho byly zveřejněny propozice soutěže odborných dovedností a dnes přinášíme první konkrétní výsledky. S koncem kalendářního roku bylo uzavřeno třetí kolo soutěže, které je nyní vyhodnocováno. Komise, zpravidla tříčlenná, zhodnotila již více jak 200 prací. Výsledky, které vám přinášíme, nejsou zdaleka konečné a mnohdy jsou i trochu zavádějící, protože ty složitější úkoly mají někteří již za sebou, zatímco na některé teprve čekají.

Ivo Šabata

Průběžné výsledky soutěže odborných dovedností oboru reprodukční grafik

1. ročník po dvou kolech-max. 20 bodů	2. ročník po třech kolech-max. 30 bodů	3. ročník po dvou kolech-max. 20 bodů
Váňová Gabriela 19 b.	Marek Martin 24 b.	Slezák Tomáš 19 b.
Piller Tomáš 18 b.	Valdhans Jan 23 b.	Svobodová Martina 16 b.
Blahová Veronika 17 b.	Haidlová Markéta 23 b.	Fischerová Martina 16 b.
Zerzán Čestmír 16 b.	Roubalová Jana 22 b.	Domianová Petra 16 b.
Stará Lucie 16 b.	Kerhát Miroslav 22 b.	Huspeková Jitka 14 b.
Suchá Anna 16 b.	Beránek Daniel 22 b.	Suchý Ondřej 14 b.
Hlaváček Jan 16 b.		Vybíralová Michaela 14 b.

NOVOROČNÍ TEST POLYGRAFICKÝCH ZNALOSTÍ

1. KURZÍVA

- levosklonné elektronicky upravené písmo
- vyznačovací verze základního písma s kresbou skloněnou doprava
- dívka poněkud lehčích mravů

2. KAPITÁLEK

- dílo mladého Karla Marxe
- verzálky ve velikosti střední výšky písma
- textilní stužka lepená na okraj knižního bloku

3. IMPRIMATUR

- písemné schválení k započítání tisku
- korekturní znaménko pro vypuštění části textu
- maturant impresionisticky zaměřený

4. INKUNÁBULE

- prvotisky vydané do roku 1500
- tajné značky vedoucí k bájnemu pokladu Inků.
- větší písmeno na počátku kapitoly

5. HELIOGRAVURA

- trajekt mezi řeckými ostrovy Helio a Gravur
- staroegyptské kněžské písmo
- rytina zhotovená pomocí světla

6. HRBETNÍ ZNAČKA

- zdobná technika kožených vazeb
- znaménko v lomu mezi první a poslední stránkou knižní složky
- ministrem zdravotnictví určená značka, kam smí pacient ohnout hřbet

7. GUMOTYP

- pružný potah ofsetového válce v tiskovém stroji
- gumové postavičky, parodující politické představitele, tzv. Gumáci
- stereotyp využitelný pro tiskovou techniku flexotisku

8. FAKSIMILIE

- věrná napodobenina originální ilustrace
- sudá strana knihy stojící oproti titulu
- milostný dopis zasláný faxem

9. FRAKTURA

- natržená nebo jinak poškozená faktura
- forma gotického písma
- hospodářsko administrativní tiskovina

10. EGUTÉR

- vydavatel neperiodických publikací
- ekologický gumoasfaltový povrch vozovek
- součást papírenského stroje

11. CIE LAB

- třídídimenzionální barevný prostor
- základní snímací jednotka skeneru
- krycí jméno protiteroristické skupiny operující v Polabské nížině

12. DTP

- dezodorační tělový přípravek
- Desk Top Publishing - publikování na stole
- Desk Top Poostel - publikování v posteli

13. ALIASING

- program pro správu písem
- hudební směr vycházející z arabských kořenů
- schodovitost a roztřepenost čar v grafice

14. BOOKMAN

- druh tiskového písma - písmový font
- osoba přijímající sázky na dostizích
- stupeň velikosti písma - 9 bodů

15. DONATA

- pokřik kubánských disidentů ke vstupu do Severoatlantského paktu
- deskotiskem tištěné malé knižičky
- seznam chyb v knize

Vyhodnocení naleznete na 16. straně.

Ivo Šabata

POLYGRAFICKÝ SLOVNÍK

Makulatura - souborné pojmenování pro všechny vadné výtisky, tedy tiskové archy, které nepovídají požadavkům, a proto nesmějí být dodány odběrateli.

Marginálie jsou poznámky na vnějším okraji stránky, informující přehledně o obsahu textu. Použití nacházejí především v odborné literatuře a učebnicích. Okrajové poznámky používal již J. A. Komenský s půvabným pojmenováním - krajničky.

Měkká vazba - šitá nebo lepená knižní vazba, při níž je knižní blok zavěšen do papírové, kartónové, laminované nebo plátěné obálky. Mezi měkké vazby patří:

- V1-sešitová brožura,
- V2-lepená brožura,
- V3-bloková brožura
- V4-šitá brožura.

Mezititulek - samostatně stojící nadpis oddělující rozsáhlejší články. V novinách a časopisech slouží k lepší orientaci v textu.

Měditisk je způsobem tisku z hloubky, při němž se tisková barva přenáší na potiskovaný materiál z vyleptaných nebo vyrytých prvků měděné tiskové formy.

Moaré efekt vzniká při skenování síťových předloh překrýváním různých sítí, jako např. síť skeneru a síť tiskové předlohy. Je vidět ve formě malých hvězdiček nebo linek v obraze.

Modifikace písma - elektronická úprava písmových znaků v šířkových proporcích, sklonu kresby (elektronická kurzíva) a modernizace již vytvořených písem.

Molovitost - plošný efekt v celém obraze. Vzniká příliš velkým navýšením ostroty.

Montáž - úlohou montáže je připravit komplet pro tisk jednotlivých barev. Charakter montáže musí být přizpůsoben tiskové technice.

Členění: stránková - archivová
analogová - digitální
transparentní - odrazová
ruční - strojová - elektronická

Motto - citát, který uvádí obsah knihy nebo jejích jednotlivých částí (kapitol).

Montážní plán je přesným zákresem polohy tiskového archu v poměru 1:1, určuje umístění čistého i hrubého formátu a obsahuje nakládací hranu, střed, soutisková a řezací znaménka, lomové značky ap.

Mutace je dílčí záměna části textu, nebo celých stránek, ilustrací, popř. jazykových verzí.

Ivo Šabata

NOVOROČNÍ TEST

Správné odpovědi:

1b, 2c, 3a, 4a, 5c, 6b, 7c, 8a, 9b, 10c, 11a, 12b, 13c, 14a, 15b

VYHODNOCENÍ:

15 a více bodů

- hned zítra ráno navštív ředitele ústavu a požádej ho o vystavení výučního listu či maturitního vysvědčení. Pokud odmítne, tak jen proto, že nerad přijde o studenta s takovým rozhledem.

12 - 14 bodů

- vidíš, ještě je co zlepšovat a pokusit se prokousat do Extra třídy, chce to jen více studovat a sebezvdělávat se

9 - 11 bodů

- také ty máš šanci, prokousat se minimálně o stupeň výš, pokud ti ovšem nestačí klidný střed tabulky.

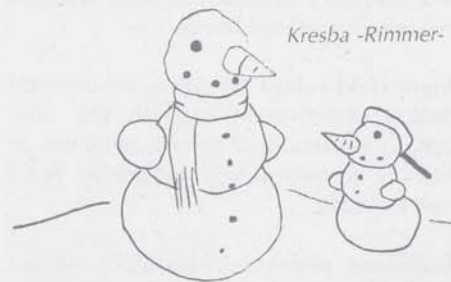
6 - 8 bodů

- pozor je to vážné, tvé znalosti se pohybu- jí na hladině propasti

5 a méně bodů

- hned zítra ráno navštív ředitele ústavu a požádej ho o ukončení studia, protože jsi se vyloženě netrefil do oboru. Pokud odmítne, tak jen proto, že tomu neuvěří.

-iš-

Kresba -Rimmer-

INZERCE

Prodám MT Siemens M35 s li-ion baterií.

Slušný stav

(jen menší problém s krytem baterky).

Cena dohodou.

Info na: ohorenovsky@volny.cz

www.jancervený.net

ÚPRAVY STÁVAJÍCÍCH STRÁNEK

TVORBA INTERNETOVÝCH STRÁNEK
(FLASH, XML, PHP, HTML MySQL)

REKLAMY, PROSPEKTY, LETÁKY

ZA VELICE VÝHODNÉ CENY!

Sháním originální CD hry QUAKE II

a veškeré plakáty, obrázky
a další propagační materiály

ke hrám DOOM a QUAKE.

Jste-li majitelem

výše zmíněných předmětů,

pište na: soltysovav@soup.cz

Měl jsem tu možnost podívat se na letošní INVEX v Brně, který se konal ve dnech 24. 10. - 27. 10. 2005, bohužel jen na pár hodin. Jedná se o výstavu veškeré spotřební elektroniky od televizí přes počítače až k mobilní telekomunikaci. Velice se zajímám právě o mobilní komunikaci a vše s ní spojené, a proto moje první a zároveň poslední návštěva byla směřována do této části veletrhu.

INVEX

První stánek, který upoutal moji pozornost, patřil serveru **mobilmánie.cz**. Zde byla vy-stavena spousta mobilních telefonů a pár typů se mohlo běžně používat. Mnoho z nich jsem poznal okamžitě, u některých jsem musel chvíli šátrat v paměti a objevila se i skupinka aparátů, které jsem vůbec nepoznal.

Dále následovala chronologická výstava mobilních telefonů. Opravdu bylo zajímavé vidět s jakými „pádlý“ jsme do nedávna telefonovali a jaké máme dnes špičkové mobily. O krok dále nechyběly stánky operátorů. Nejvíce lidí stálo u operátora, který u nás byl jako první - Eurotel. O něco později už jsem viděl neskutečné. To, co bylo u nás do nedávna nerealizovatelné, jsem viděl na vlastní oči. V oblasti kolem stánku včetně něj byla síť 3G, neboli tzv. UMTS, v níž se dají konat videohry, stahovat velké množství dat, avšak musí být k tomu přizpůsoben mobilní telefon. Z notebooku, který byl připraven pro sledování přenosu dat, se přítomní dozvěděli, že nejvyšší rychlost byla „pouhých“ 1 476 kb/s. To odpovídá přibližně stáhnutí jednoho DVD za 7 hodin. Eurotel už na začátku prosince spustil síť 3G v Praze a Brně.

Po zhlédnutí této unikátní akce jsem se vydal ke stánku T- mobile, kde bylo také rušno. Znovu jsem se prodral mezi skupinou lidí, až jsem viděl to, co je běžné u japonských operátorů - byla to tzv. „televize v kapse“, odborněji řečeno DVB-H televize v mobilu. Na moderních mobilech však vysílali pouze ČT 24 a Vývolené, ale určitě se také jednalo o zajímavý projekt. Když jsem byl na odchodu, všiml jsem si v jednom z pavilonů plakátu zvoucího na soutěž v esemeskování. Bohužel mě čas tlačil, a proto jsem se nezúčastnil, škoda snad příští rok.... Takhle to nějak vypadalo v pavilonu.

Určitě se jednalo o zajímavé zpestření volného týdne a už se těším na příští rok INVEXu, ale raději bych jel do Hannoveru na CeBit, který je o hodně prestižnější, ale zas na druhou stranu je to přeci jen o něco dál než český INVEX.

M. Placák, 2.S

TŘÍDA 2.G OBORU POLYGRAFICKÝ PRŮMYSL
VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

MATURITNÍ PLES

STŘEDNÍ ODBORNÉ ŠKOLY
A STŘEDNÍHO ODBORNÉHO UČILIŠTĚ
POLYGRAFICKÉHO RUMBURK

PÁTEK 24. ÚNORA 2006 OD 19.30 HODIN
V LIDOVÉ ZAHRADĚ VE VARNSDORFU

Vydává a tiskne: SOUp Rumburk v nákladu 300 ks. **Redakční rada:** P. Štětková -DALin-, L. Zerzánová -micka-, T. Slavíková -Terka-, L. Pilátová -Rimmer-, D. Dementýjev -Den-

Kontakt: bezevseho@soup.cz